

Arrest

nr. 177 656 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2015 en hebben zich op 4 september 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 21 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoekers werden gehoord op 16 februari 2016 en 23 maart 2016.

1.3. Op 4 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit Basra. In 1998 huwde u met de sjiitische H.A.A.W (...) (ov xxx). Jullie hebben vier kinderen samen, dewelke volgens de soennitische geloofsstrekking worden opgevoed. Jullie woonden ondermeer in de wijken Mawafakiya, Yamiyat, Dor al Zobat, Al Towaisa, en de al Jenayna wijk in Basra. U noch uw echtgenote hebben ooit buiten Basra gewoond, uw moeder, broers en zussen wonen er nog steeds.

U was tewerkgesteld als schooldirecteur tot uw vertrek uit Basra in augustus 2015, ook uw echtgenote werkte tot kort voor jullie vertrek als administratieve kracht op een school.

In de 7de of 8ste maand van 2015 vroegen jullie reispassen aan met het oog op een plezierreisje, dewelke jullie zonder problemen afhaalden op 2 augustus 2015. Tijdens de ramadanmaand in 2015 (juni-juli 2015) reisde u voor een week naar Bagdad, waar u een kennis hielp in zijn textielhandel. Bij terugkeer naar Basra ontdekte u dat uw beide zonen, S. (...) en K. (...), reeds een week getraind werden door de sjiitische Badr-militie. U beval uw zonen om hiermee te stoppen, wat ze ook deden. Een verantwoordelijke van de militie liet u vervolgens weten dat u zich moest gaan verantwoorden voor het weghalen van uw kinderen uit de training. Wanneer u zich aanbood ontstond een discussie en werd u beledigd omwille van uw soennisme. Op 8 augustus werd uw zoon S. (...) op straat ontvoerd. U contacteerde uw stamoudsten, die bemiddelden met de ontvoerders. Ze lieten u weten dat de verantwoordelijken voor de ontvoering dezelfde waren als degenen die hen had meegenomen naar de trainingen, te weten de Badr-militie. Na onderhandeling kon u S. (...) op 12 augustus tegen een hoog bedrag vrijkopen. Daarop doken jullie twee dagen onder bij de zus van uw echtgenote, om vervolgens jullie vlucht uit het land te regelen.

Op 14/08/2015 verliet u met uw gezin Basra. U reisde per vliegtuig naar Turkije. Daar werd jullie verdere reis door een smokkelaar geregeld, die jullie vanaf Izmir in een rubberbootje naar Griekenland liet afvaren. Na motorproblemen op zee werden jullie door de Griekse kustwacht onderschept en aan wal gebracht, waar jullie werden geregistreerd. Na het verkrijgen van jullie Griekse registratiedocumenten zetten jullie de reis verder over het Europese vasteland, via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland tot België. Jullie arriveerden in België op 03/09/2015 en dienden een dag later een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, uw kieskaart, jullie huwelijksakte, een kopie van uw rantsoenkaart, een kredietboekje, uw woonkaart, enkele persoonlijke foto's, twee beroepskaarten als leraar en jullie Griekse registratiedocumenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de sjiitische militie vreest, die enerzijds soennitische moslims in Basra vervolgen omwille van hun geloof en die anderzijds uw zonen in hun rangen wilden sluiten.

Er kan aan uw relaas en uw profiel echter geen geloof worden gehecht.

Zo stelde u dat uw zonen voor militaire training meegenomen werden door Hasd al Shaabi, meer bepaald de Badr-militie (CG 1 p.6-7). Nadat u hen verbood nog aan de trainingen deel te nemen, zou uw oudste zoon Saif zijn ontvoerd door dezelfde militie, waarna u hem tegen losgeld kon vrijkopen (Ibid.). U zou hierna nog zélf lid zijn geworden van de Badr-militie, om zo met een badge de controleposten te kunnen passeren (DVZ vragenlijst 3.5).

Dergelijk relaas is weinig geloofwaardig. Immers, de positie van soennieten in Basra is actueel uiterst precair. Deze minderheid wordt louter omwille van hun geloof sterk gevisieerd door de heersende sjiitische militie, die hen associëren met de opmars van de soennitische terreurgroep IS. Het is dan ook weinig logisch dat dergelijke sjiitische militie net uw zonen, minderjarig en beiden soennieten, zouden inlijven. Het gegeven dat men u of uw zonen hierbij onder druk zou hebben gezet (CG 1 p.6) en jullie zelfs bedreigd werden zoals uw vrouw expliciet aanhaalde (CG 1 vrouw p.11), is al helemaal ongeloofwaardig, daar uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat van een gedwongen rekrutering door de diverse militie hoegenaamd geen sprake is, wel integendeel. Zo zouden er zich vele vrijwilligers aanbieden om de militie te vervoegen, maar zou slechts een deel van hen daadwerkelijk worden ingelijfd door een gebrek aan middelen voor opleiding en bewapening, of nog omwille van medische ongeschiktheid van de aangediende vrijwilligers. Vooraleer de vrijwilligers aan de nodige trainingen kunnen beginnen vindt er bovendien een selectieprocedure plaats. Uw verklaringen, als zouden uw zonen samen met klasgenoten simpelweg van de schoolbanken geplukt zijn om meteen aan een training te beginnen (DVZ vragenlijst 3.5), feiten die zich binnen een tijdspanne van één week zouden hebben voorgedaan toen u toevallig net de stad uit was (CG 1 p.5-6, CG 1 vrouw p.9-10), stroken dan ook geenszins met de gekende context. Daarnaast werd opgemerkt dat u ten overstaan van de DVZ slechts melding maakte

van uw oudste zoon S. (...) die training kreeg van de militie (DVZ vragenlijst 3.5), hoewel u en uw echtgenote ten overstaan van het CGVS duidelijk stelden dat beide zonen werden meegenomen voor opleiding (CG 1 p.6, CG 1 vrouw p.9-11).

Er kan aan de kern van uw asielrelaas dan ook reeds weinig geloof worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid wordt nog ondersteund door enkele opmerkelijke verklaringen. Zo merkte u ten overstaan van de DVZ nog op dat u zelf gedurende een maand lid werd van de Badr-organisatie om zo met een badge de controleposten te kunnen passeren bij uw uitreis (DVZ vragenlijst 3.5). Los van de vaststelling dat u hier niet meer op terugkwam tijdens uw gehoor ten overstaan van het CGVS, ook niet wanneer gevraagd werd of er nog belangrijke zaken onbesproken waren (CG1 p. 10, CG 2 p. 12), dient opgemerkt dat dergelijke verklaring moeilijk te rijmen valt met de vermeende eerdere gebeurtenissen zoals de ontvoering van uw zoon door diezelfde militie, of de verklaringen van uw vrouw, die stelde dat jullie na het terugkrijgen van jullie zoon bedreigd werden door de militie en de stad verplicht moesten verlaten (CG 1 vrouw p. 10). Ook omtrent het tijdstip van het verkrijgen van jullie nieuwe reispaspoorten zijn uw verklaringen opmerkelijk. Het is immers onwaarschijnlijk dat jullie kort vóór de ontvoering van S. (...), op 1 of 2 augustus 2015, uiterst toevallig net nieuwe reispaspoorten ontvingen die jullie naar eigen zeggen hadden aangevraagd met de intentie om op vakantie te gaan met uw gezin. U zou op het moment van de aanvraag nog geen plannen hebben gehad om het land te verlaten. U stelde deze reispaspoorten dan ook via de normale procedure te hebben aangevraagd (CG1 p.4, 9), hoewel uw vrouw nog expliciet vermeldde dat de reispaspoorten voor het vertrek via een spoedprocedure werden aangevraagd (CG1 vrouw p.8-9). Dergelijk onaannemelijke toevalligheden ondersteunen het vermoeden dat u uw reispaspoort aanvraag met het oog op het verlaten van Irak en dat deze uitreis gepland was vóór de vermeende vluchtaanleiding op 8 augustus met de ontvoering van uw zoon. Gezien deze vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas, komt uw algehele geloofwaardigheid reeds danig in het gedrang. Bovendien mag het op zich reeds verbazen dat u, als soenniet uit Basra, in de zomer van 2015 nog een buitenlandse plezierreis plande zonder intentie om het land te verlaten, gezien de precare situatie van deze minderheid in Zuid-Irak. Dergelijke onaannemelijke verklaringen ondersteunen de twijfels met betrekking tot uw beweerde profiel. Immers, het CGVS stelt vast dat u zich soennitisch moslim verklaarde en dat u tot vlak voor uw vertrek uit Irak in Basra zou hebben gewoond met uw gezin. Er zijn echter verschillende vaststellingen die uw beweerde profiel onderuit halen.

Zo vermeldde u spontaan enkele aanslagen gericht tegen de soennitische gemeenschap in Basra in de laatste jaren voor uw vertrek (CG 2 p.3). U slaagt er echter niet in volledige, correcte verklaringen over deze incidenten af te leggen, hoewel het recente ernstige veiligheidsincidenten betrof die uw leefwereld raakten. Zo verwees u naar een aanslag op de moskee waar u zelf ging bidden, met name de Al Othman-moskee (CG 2 p.3). Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond, antwoordde u aanvankelijk slechts "2014. Tussen 2014 en 2015", (CG 2 p.3). Uiteindelijk gaf u met alle voorzichtigheid aan dat dit eind 2014 zou hebben plaatsgevonden, maar de maand kon u zich niet meer herinneren (CG 2 p.3-4). Gevraagd naar de gevolgen van de aanslag, met betrekking tot slachtoffers en schade, stelde u dat er louter materiële schade was aan de moskee (CG 2 p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Al Othmanmoskee verschillende keren het doelwit werd van sektarisch geweld. Zo werd de moskee in 2007 met granaten beschoten waarbij de minaret werd vernield, was er in mei 2012 een inval van gewapende mannen. Verder vond in juli 2014 een bomaanslag plaats, waarbij één dodelijk slachtoffer werd gerapporteerd. Dat u dermate vage verklaringen aflegt over - slechts één - incident in uw eigen gebedshuis nota bene, verklaringen die overigens niet stroken met de algemeen bekende informatie (u situeerde de aanslag eind 2014, hoewel hij reeds in juli 2014 plaatsvond en bleek evenmin op de hoogte te zijn van het dodelijke slachtoffer dat hierbij te betreuren viel), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel als soennitische moslim in Basra reeds in ernstige mate. Het feit dat u op geen enkel ogenblik spontaan melding maakte van andere zwaarwichtige incidenten in diezelfde moskee, is eveneens frappant. Ook betreffende de andere spontaan door u genoemde aanslag op de Talha-moskee in al Zubair (het Talha-schrijn), blijkt uw kennis bij nader onderzoek wel erg oppervlakkig te zijn. Zo werd u gevraagd wanneer de door u vermelde aanslag op de Talha-moskee plaatsvond, waarbij u telkens het antwoord schuldig diende te blijven (CG 2 p.4-5). Na aandringen kwam u niet verder dan: "ongeveer 2013, ik ben niet zeker" (CG 2 p.4), hoewel u zelf reeds benadrukte dat het om een grootse, bekende en belangrijke gebeurtenis ging (CG 2 p.4, p.5) die in het collectieve geheugen gegrift is bij zowel soennieten als sjiïten (CG 2 p.5). Het is dan ook des te opmerkelijker dat u deze gebeurtenis niet concreter weet te situeren dan 'misschien 2013', hoewel deze gebeurtenis van 2007 dateert (zie info toegevoegd) Dat u niet in staat blijkt zelfs maar bij benadering een voor soennieten traumatische gebeurtenis in de tijd te situeren, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel van soenniet uit Basra nog verder.

Wat verder opvalt is uw onwetendheid over de tijdelijke sluiting van de soennitische moskeeën in 2013. Immers, wanneer u herhaaldelijk gevraagd werd naar eventuele veiligheidsmaatregelen die (ook door de soennitische gemeenschap zelf) zouden zijn getroffen na de diverse aanslagen, kon u geen concrete maatregelen aanhalen (CG 2 p.6). Ook wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd naar een eventuele sluiting van de moskeeën, verwees u slechts naar een sluitingsperiode tijdens de sektarische conflicten in 2008-2009. Finaal ontkende u bovendien expliciet dat de moskeeën daarna nog gesloten waren (CG 2 p.7), hetgeen niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, verschillende bronnen melden dat in 2013 de moskeeën uit veiligheidsoverwegingen tijdelijk gesloten werden op initiatief van de Sunni Endowment (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel u zelf aangaf weinig naar de moskee te gaan, blijkt wel dat ook uw familie naar de moskee ging (CG 2 p.3, p.7). Er mag dan ook worden verwacht dat u als soenniet in Basra op de hoogte zou zijn wanneer de moskeeën gesloten worden.

Hier dient nog aan toegevoegd dat uw echtgenote, hoewel zelf sjiitische, op geen enkele manier op de hoogte blijkt te zijn van voormelde aanslagen. Zo werd haar gevraagd of er ooit aanslagen werden gepleegd op uw moskee, waarna ze formeel ontkende dat dit het geval zou zijn (CG 2 vrouw p. 1). Nochtans was de Al Othman-moskee, waar u zelf ging bidden, uw kinderen bij gelegenheden naartoe gingen, en waar ook uw familieleden de gebedsdiensten bijwoonden, verschillende keren het doelwit van sektarisch geweld. Dat ze zelfs niet kan aangeven dat deze moskee in juli 2014, een jaar voor jullie vertrek uit Basra, nog het doelwit van een bomaanslag was waarbij een dode zou zijn gevallen, is dan ook onbegrijpelijk. Gevraagd naar veiligheidsincidenten de laatste 2 jaar voor uw vertrek noemt zij slechts 2 aanslagen die zich 2 tot 2,5 jaar geleden zouden hebben voorgedaan, maar geen van beiden betreft de aanslag op uw moskee, noch de memorabele aanslag op het Talha-schrijn. Dat ze niet in staat blijkt om de veiligheidsincidenten te noemen die zich binnen jullie leefwereld voordeden, met name tot tweemaal toe een aanval op de moskee waar u zelf ging bidden, maar wél vaagweg twee incidenten vermeldt waarbij jullie niet persoonlijk betrokken waren, wijst op de artificiële aard van haar kennis en de ongeloofwaardigheid van jullie profiel als zijnde een gemengd koppel recent afkomstig uit Basra. Immers, hoewel uw echtgenote zelf geen soennitische is, mag van haar een grotere betrokkenheid met de soennitische gemeenschap worden verwacht, aangezien u, haar echtgenoot, en jullie kinderen allen wél soenniet zijn. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat uw echtgenote expliciet verklaarde dat de laatste twee jaren geen aanslagen zouden zijn gepleegd in Basra (CG2 vrouw, p. 2), hetgeen door de informatie waarover het CGVS beschikt geheel ontkracht wordt (zie info toegevoegd). Dat zij evenmin in staat blijkt gelijk welk concreet incident tegen de soennitische gemeenschap in Basra te benoemen, is een verder teken aan de wand (ibid.).

Ook met betrekking tot de ruimere evolutie van de veiligheidssituatie in Basra na de val van het regime van Saddam Hoessein blijven jullie beiden erg op de vlakte en blijken jullie bijzonder slecht op de hoogte te zijn. Zo slaagt geen van jullie beiden erin om op coherente manier te schetsen hoe de situatie voor de soennitische gemeenschap evolueerde sinds het vertrek van de Britse strijdkrachten uit Basra. Zo stelde u dat de Britten vertrokken in 2012-2013, maar dat ze nog aanwezig bleven in de luchthaven (CG 2 p.9-10). Nochtans is algemeen bekend dat het Britse leger zich reeds in 2007-2008 volledig terugplooide op de luchthaven van Basra. Verder stelde u dat na het vertrek van de Britten het Mehdi-leger de macht overnam, tot op de dag van vandaag (CG 2 p.10). Gevraagd of op deze machtspositie van het Mehdi-leger ooit reactie kwam van de Iraakse autoriteiten, stelde u slechts dat de overheid bestaat uit verschillende partijen, waaronder het Mehdi-leger. Ook wanneer u vervolgens expliciet gevraagd werd of er ooit gevochten werd in Basra, kon u aanvankelijk geen spontaan antwoord geven. Pas na aandringen kon u zich plots herinneren dat er een militaire operatie gekend als Saulat al Forsan plaatsvond van het Iraakse leger tegen de Mehdi-militie (CG 2 p.11). Dergelijke weinig spontane, incorrecte verklaringen geven geen blijk van uw daadwerkelijke aanwezigheid in Basra in deze woelige periode. Van iemand die deze feiten van nabij zou hebben beleefd mogen doortastender verklaringen verwacht worden, te meer gezien het belang ervan voor u als lid van de soennitische minderheid in de stad.

Ook uw vrouw legde opmerkelijk vage verklaringen af met betrekking tot de situatie in Basra sinds het vertrek van de Britse troepen. Zo werd haar gevraagd of er in Basra ooit gevochten werd, waarna ze spontaan weinig verder kwam dan te stellen dat er ongeveer tussen de 4 en 7 jaar geleden gevechten startten, hetgeen naast erg vaag overigens niet geheel correct is (zie info). Wanneer haar gevraagd werd wie er precies vocht, kwam ze niet verder dan het nietszeggende: "je weet niet wie dat die problemen maakt, partijen, milities, organisaties, politie, leger, je kent die mensen niet. Ze komen van alle kanten." (CG 2 vrouw p.3). Ook gevraagd naar de duur van het bewuste conflict moest uw echtgenote een correct antwoord schuldig blijven en stelde ze louter dat het conflict nog steeds bezig is (ibid.).

Bovendien werden nog enkele elementen opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw profiel verder ondermijnen. De vaststelling dat al uw broers, zussen en uw moeder, allen soennieten, nog in Basra

zouden verblijven en er volgens uw verklaringen geen noemenswaardige problemen kennen “omdat ze werken en kleine kinderen hebben” (CG 1 p.3), is uiterst opmerkelijk. Immers, uit de informatie over de situatie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak blijkt dat de gemeenschap het zwaar te verduren heeft en zeer vele soennieten reeds uit Basra zijn weggetrokken. Dat u de eerste bent in de familie die de stad verlaat, en uw familieleden er naar eigen zeggen geen persoonlijke problemen kennen, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde soennitische overtuiging en recent verblijf in Basra allerminst deugd.

Het gegeven dat u noch uw vrouw een accuratere weergave kunnen bieden van de woelige algemene veiligheidscontext in de stad waar u steeds gewoond en gewerkt heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie profiel als gemengd koppel die tot recent in Basra zouden hebben gewoond nog verder. Te meer gezien jullie kwetsbaarheid als gemengd soenitisch-sjiitisch koppel met schoolgaande kinderen mag een meer doorleefde beleving van de wisselende omstandigheden in jullie woonomgeving verwacht worden. Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een soenniet te zijn uit Basra. Hierdoor laat u het CGVS niet toe om zich een beeld te vormen van uw werkelijke situatie in uw land van herkomst, met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, met name jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en jullie huwelijksakte, bevatten voornamelijk identiteitsgegevens, dewelke in onderhavige beslissing op zich niet betwist worden. Hoewel sommige van deze documenten Basra als afgifteplaats vermelden, dient te worden benadrukt dat de loutere afgifte van een identiteitsdocument in een welbepaalde plaats geen bewijs vormt van een werkelijk duurzaam verblijf op die plaats. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat Iraakse documenten op grote schaal verhandeld worden via illegitieme kanalen, en zowel binnen als buiten het land vlot verkrijgbaar zijn. Gezien corruptie en documentenfraude schering en inslag is, hebben zelfs authentieke identiteitsdocumenten louter een ondersteunende bewijskracht doch zijn niet bij machte zijn om uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. In de marge hiervan kan nog worden opgemerkt dat de identiteitskaarten van uw gezin reeds allen van 2009 dateren, waardoor deze documenten jullie beweerde recente herkomst uit Basra geenszins kunnen staven. Hoewel jullie nationaliteitsbewijzen recenter zouden zijn uitgereikt, valt op dat op het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote de noodzakelijke stempel niet doorloopt op de pasfoto, zoals bij de andere exemplaren wel het geval is. Dergelijke anomalie kan wijzen op vervalsing. Dient nog benadrukt dat jullie geen originele rantsoenkaart weten voor te leggen, en voor het ontbreken van dit origineel allerminst een sluitende verklaring weten bieden. Zo stelde uw vrouw aanvankelijk dat jullie haastig vertrokken waren uit Irak en bijgevolg niet alle documenten konden meenemen, om naderhand aan te geven dat ze niet wist waar de originele rantsoenkaart is, dat deze mogelijk kwijt is, doch de omstandigheden van het verlies van dit belangrijke document kan ze zich niet voor de geest halen (CG 1 vrouw p.7-8). U stelde dan weer dat u het origineel tijdens jullie reis weliswaar bijhad, maar dat toevallig net jullie rantsoenkaart tijdens de overtocht op zee achterbleef in een lekgestoken bootje (CG 1 p.9), een verklaring die niet kan overtuigen aangezien u wél alle andere identiteitsdocumenten weet voor te leggen. Ook jullie reispassen, nochtans uw meest recent uitgereikte identiteitsdocument, leggen jullie niet voor. Uw kieskaart bevat een plaats van afgifte, doch geen datum. Uw beroepskaarten, waarop enkel het beroep leraar vermeld staat, bevatten weliswaar data, doch geen plaats van afgifte. De foto's van u en uw gezin bevatten geen objectieve elementen met betrekking tot uw profiel. Bijgevolg ontbreekt het ook deze documenten aan bewijskracht om uw recente verblijf in Basra aan te tonen. De door u voorgelegde documenten bevatten geen enkele indicaties van uw beweerde soennisme. De Griekse registratiedocumenten ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw deels illegale reisweg en de datum van uw doortocht in Griekenland, gegevens die in het kader van onderhavige beslissing niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiitisch moslim te zijn, afkomstig uit Basra. In 1998 huwde u met de soenniet J.S.D.A.M. (...) (ov xxx). Jullie hebben vier kinderen samen, dewelke volgens de soennitische geloofsstrekking worden opgevoed. Jullie woonden ondermeer in de wijken Mawafakiya, Yamiyat, Dor al Zobat, Al Towaisa, en de al-Jenayna wijk in Basra. U noch uw echtgenoot hebben ooit buiten Basra gewoond, uw familie en uw schoonfamilie wonen er nog steeds.

Uw echtgenoot was tewerkgesteld als schooldirecteur tot jullie vertrek uit Basra in augustus 2015, ook u werkte tot kort voor jullie vertrek als administratieve kracht op een school.

In de 7de of 8ste maand van 2015 vroegen jullie reispassen aan, dewelke jullie zonder problemen afhaalden op 2 augustus 2015. Tijdens de ramadanmaand in 2015 (juni-juli 2015) reisde uw man voor een week naar Bagdad. Bij terugkeer naar Basra ontdekte hij dat uw beide zonen, S. (...) en K. (...), getraind werden door de Badr militie. Uw echtgenoot gebood uw zonen om hiermee te stoppen, wat ze ook deden. Een verantwoordelijke van de militie liet vervolgens weten dat uw man zich moest gaan verantwoorden voor het weghalen van uw kinderen uit de training. Op 8 augustus werd uw zoon S. (...) op straat ontvoerd. Uw echtgenoot kon na bemiddeling door de stamoudsten zijn vrijlating afdwingen, weliswaar tegen een grote som losgeld. Jullie kwamen te weten dat de verantwoordelijken voor de ontvoering dezelfde waren als degenen die hen had meegenomen naar de trainingen, met name de Badr militie. Na de vrijlating van jullie zoon S. (...) doken jullie twee dagen onder bij uw zus, om vervolgens jullie vlucht uit het land te regelen.

Op 14/08/2015 verliet u met uw gezin Basra. U reisde per vliegtuig naar Turkije. Daar werd jullie verdere reis door een smokkelaar geregeld, die jullie vanaf Izmir in een rubberbootje naar Griekenland liet afvaren. Na motorproblemen op zee werden jullie door de Griekse kustwacht onderschept en aan wal gebracht, waar jullie werden geregistreerd. Na het verkrijgen van jullie Griekse registratiedocumenten zetten jullie de reis verder over het Europese vasteland, via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland tot België. Jullie arriveerden in België op 03/09/2015 en dienden een dag later een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, de kieskaart van uw man, jullie huwelijksakte, een kopie van de rantsoenkaart, een kredietboekje, de woonkaart, enkele persoonlijke foto's, twee beroepskaarten van uw man als leraar en jullie Griekse registratiedocumenten.

B. Motivering

Aangezien u zich ter staving van uw asielaanvraag volledig beroept op de problemen die door uw echtgenoot werden aangehaald, en het relaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig werd geacht, wordt vastgesteld dat ook u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide weergave van de motieven waarop de beslissing van uw man steunt, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u de sjiitische militie vreest, die enerzijds soennitische moslims in Basra vervolgen omwille van hun geloof en die anderzijds uw zonen in hun rangen wilden sluiten.

Er kan aan uw relaas en uw profiel echter geen geloof worden gehecht.

Zo stelde u dat uw zonen voor militaire training meegenomen werden door Hasd al Shaabi, meer bepaald de Badrmilitie (CG 1 p.6-7). Nadat u hen verbood nog aan de trainingen deel te nemen, zou uw oudste zoon S. (...) zijn ontvoerd door dezelfde militie, waarna u hem tegen losgeld kon vrijkopen (Ibid.). U zou hierna nog zélf lid zijn geworden van de Badr-militie, om zo met een badge de controleposten te kunnen passeren (DVZ vragenlijst 3.5).

Dergelijk relaas is weinig geloofwaardig. Immers, de positie van soennieten in Basra is actueel uiterst precair. Deze minderheid wordt louter omwille van hun geloof sterk gevisieerd door de heersende sjiitische militie, die hen associëren met de opmars van de soennitische terreurgroep IS. Het is dan ook weinig logisch dat dergelijke sjiitische militie net uw zonen, minderjarig en beiden soennieten, zouden inlijven. Het gegeven dat men u of uw zonen hierbij onder druk zou hebben gezet (CG 1 p.6) en jullie zelfs bedreigd werden zoals uw vrouw expliciet aanhaalde (CG 1 vrouw p.11), is al helemaal ongeloofwaardig, daar uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat van een gedwongen rekrutering door de diverse militie hoegenaamd geen sprake is, wel integendeel. Zo zouden er zich vele vrijwilligers aanbieden om de militie te vervoegen, maar zou slechts een deel van hen daadwerkelijk worden ingelijfd door een

gebrek aan middelen voor opleiding en bewapening, of nog omwille van medische ongeschiktheid van de aangediende vrijwilligers. Vooraleer de vrijwilligers aan de nodige trainingen kunnen beginnen vindt er bovendien een selectieprocedure plaats. Uw verklaringen, als zouden uw zonen samen met klasgenoten simpelweg van de schoolbanken geplukt zijn om meteen aan een training te beginnen (DVZ vragenlijst 3.5), feiten die zich binnen een tijdspanne van één week zouden hebben voorgedaan toen u toevallig net de stad uit was (CG 1 p.5-6, CG 1 vrouw p.9-10), stroken dan ook geenszins met de gekende context. Daarnaast werd opgemerkt dat u ten overstaan van de DVZ slechts melding maakte van uw oudste zoon S. (...) die training kreeg van de militie (DVZ vragenlijst 3.5), hoewel u en uw echtgenote ten overstaan van het CGVS duidelijk stelden dat beide zonen werden meegenomen voor opleiding (CG 1 p.6, CG 1 vrouw p.9-11).

Er kan aan de kern van uw asielrelaas dan ook reeds weinig geloof worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid wordt nog ondersteund door enkele opmerkelijke verklaringen. Zo merkte u ten overstaan van de DVZ nog op dat u zelf gedurende een maand lid werd van de Badr-organisatie om zo met een badge de controleposten te kunnen passeren bij uw uitreis (DVZ vragenlijst 3.5). Los van de vaststelling dat u hier niet meer op terugkwam tijdens uw gehoor ten overstaan van het CGVS, ook niet wanneer gevraagd werd of er nog belangrijke zaken onbesproken waren (CG1 p. 10, CG 2 p. 12), dient opgemerkt dat dergelijke verklaring moeilijk te rijmen valt met de vermeende eerdere gebeurtenissen zoals de ontvoering van uw zoon door diezelfde militie, of de verklaringen van uw vrouw, die stelde dat jullie na het terugkrijgen van jullie zoon bedreigd werden door de militie en de stad verplicht moesten verlaten (CG 1 vrouw p. 10). Ook omtrent het tijdstip van het verkrijgen van jullie nieuwe reispaspoorten zijn uw verklaringen opmerkelijk. Het is immers onwaarschijnlijk dat jullie kort vóór de ontvoering van S. (...), op 1 of 2 augustus 2015, uiterst toevallig net nieuwe reispaspoorten ontvingen die jullie naar eigen zeggen hadden aangevraagd met de intentie om op vakantie te gaan met uw gezin. U zou op het moment van de aanvraag nog geen plannen hebben gehad om het land te verlaten. U stelde deze reispaspoorten dan ook via de normale procedure te hebben aangevraagd (CG1 p.4, 9), hoewel uw vrouw nog expliciet vermeldde dat de reispaspoorten voor het vertrek via een spoedprocedure werden aangevraagd (CG1 vrouw p.8-9). Dergelijk onaannemelijke toevalligheden ondersteunen het vermoeden dat u uw reispaspoort aanvraag met het oog op het verlaten van Irak en dat deze uitreis gepland was vóór de vermeende vluchtaanleiding op 8 augustus met de ontvoering van uw zoon. Gezien deze vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas, komt uw algehele geloofwaardigheid reeds danig in het gedrang. Bovendien mag het op zich reeds verbazen dat u, als soenniet uit Basra, in de zomer van 2015 nog een buitenlandse plezierreis plande zonder intentie om het land te verlaten, gezien de precare situatie van deze minderheid in Zuid-Irak. Dergelijke onaannemelijke verklaringen ondersteunen de twijfels met betrekking tot uw beweerde profiel.

Immers, het CGVS stelt vast dat u zich soennitisch moslim verklaarde en dat u tot vlak voor uw vertrek uit Irak in Basra zou hebben gewoond met uw gezin. Er zijn echter verschillende vaststellingen die uw beweerde profiel onderuit halen.

Zo vermeldde u spontaan enkele aanslagen gericht tegen de soennitische gemeenschap in Basra in de laatste jaren voor uw vertrek (CG 2 p.3). U slaagt er echter niet in volledige, correcte verklaringen over deze incidenten af te leggen, hoewel het recente ernstige veiligheidsincidenten betrof die uw leefwereld raakten. Zo verwees u naar een aanslag op de moskee waar u zelf ging bidden, met name de Al Othman-moskee (CG 2 p.3). Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond, antwoordde u aanvankelijk slechts "2014. Tussen 2014 en 2015", (CG 2 p.3). Uiteindelijk gaf u met alle voorzichtigheid aan dat dit eind 2014 zou hebben plaatsgevonden, maar de maand kon u zich niet meer herinneren (CG 2 p.3-4). Gevraagd naar de gevolgen van de aanslag, met betrekking tot slachtoffers en schade, stelde u dat er louter materiële schade was aan de moskee (CG 2 p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Al Othmanmoskee verschillende keren het doelwit werd van sektarisch geweld. Zo werd de moskee in 2007 met granaten beschoten waarbij de minaret werd vernield, was er in mei 2012 een inval van gewapende mannen. Verder vond in juli 2014 een bomaanslag plaats, waarbij één dodelijk slachtoffer werd gerapporteerd. Dat u dermate vage verklaringen aflegt over - slechts één - incident in uw eigen gebedshuis nota bene, verklaringen die overigens niet stroken met de algemeen bekende informatie (u situeerde de aanslag eind 2014, hoewel hij reeds in juli 2014 plaatsvond en bleek evenmin op de hoogte te zijn van het dodelijke slachtoffer dat hierbij te betreuren viel), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel als soennitische moslim in Basra reeds in ernstige mate. Het feit dat u op geen enkel ogenblik spontaan melding maakte van andere zwaarwichtige incidenten in diezelfde moskee, is eveneens frappant. Ook betreffende de andere spontaan door u genoemde aanslag op de Talha-moskee in al Zubair (het Talha-schrijn), blijkt uw kennis bij nader onderzoek wel erg oppervlakkig te zijn. Zo werd u gevraagd wanneer de door u vermelde aanslag op de Talha-moskee plaatsvond, waarbij u telkens het antwoord schuldig diende te blijven (CG 2 p.4-5). Na aandringen kwam u niet verder dan: "ongeveer 2013, ik ben niet zeker" (CG 2 p.4), hoewel u zelf reeds benadrukte dat het om een grootse, bekende en

belangrijke gebeurtenis ging (CG 2 p.4, p.5) die in het collectieve geheugen gegrift is bij zowel soennieten als sjiiten (CG 2 p.5). Het is dan ook des te opmerkelijker dat u deze gebeurtenis niet concreter weet te situeren dan 'misschien 2013', hoewel deze gebeurtenis van 2007 dateert (zie info toegevoegd) Dat u niet in staat blijkt zelfs maar bij benadering een voor soennieten traumatische gebeurtenis in de tijd te situeren, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel van soenniet uit Basra nog verder.

Wat verder opvalt is uw onwetendheid over de tijdelijke sluiting van de soennitische moskeeën in 2013. Immers, wanneer u herhaaldelijk gevraagd werd naar eventuele veiligheidsmaatregelen die (ook door de soennitische gemeenschap zelf) zouden zijn getroffen na de diverse aanslagen, kon u geen concrete maatregelen aanhalen (CG 2 p.6). Ook wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd naar een eventuele sluiting van de moskeeën, verwees u slechts naar een sluitingsperiode tijdens de sektarische conflicten in 2008-2009. Finaal ontkende u bovendien expliciet dat de moskeeën daarna nog gesloten waren (CG 2 p.7), hetgeen niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Immers, verschillende bronnen melden dat in 2013 de moskeeën uit veiligheidsoverwegingen tijdelijk gesloten werden op initiatief van de Sunni Endowment (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel u zelf aangaf weinig naar de moskee te gaan, blijkt wel dat ook uw familie naar de moskee ging (CG 2 p.3, p.7). Er mag dan ook worden verwacht dat u als soenniet in Basra op de hoogte zou zijn wanneer de moskeeën gesloten worden.

Hier dient nog aan toegevoegd dat uw echtgenote, hoewel zelf sjiitische, op geen enkele manier op de hoogte blijkt te zijn van voormelde aanslagen. Zo werd haar gevraagd of er ooit aanslagen werden gepleegd op uw moskee, waarna ze formeel ontkende dat dit het geval zou zijn (CG 2 vrouw p. 1). Nochtans was de Al Othman-moskee, waar u zelf ging bidden, uw kinderen bij gelegenheden naartoe gingen, en waar ook uw familieleden de gebedsdiensten bijwoonden, verschillende keren het doelwit van sektarisch geweld. Dat ze zelfs niet kan aangeven dat deze moskee in juli 2014, een jaar voor jullie vertrek uit Basra, nog het doelwit van een bomaanslag was waarbij een dode zou zijn gevallen, is dan ook onbegrijpelijk. Gevraagd naar veiligheidsincidenten de laatste 2 jaar voor uw vertrek noemt zij slechts 2 aanslagen die zich 2 tot 2,5 jaar geleden zouden hebben voorgedaan, maar geen van beiden betreft de aanslag op uw moskee, noch de memorabele aanslag op het Talha-schrijn. Dat ze niet in staat blijkt om de veiligheidsincidenten te noemen die zich binnen jullie leefwereld voordeden, met name tot tweemaal toe een aanval op de moskee waar u zelf ging bidden, maar wél vaagweg twee incidenten vermeldt waarbij jullie niet persoonlijk betrokken waren, wijst op de artificiële aard van haar kennis en de ongeloofwaardigheid van jullie profiel als zijnde een gemengd koppel recent afkomstig uit Basra. Immers, hoewel uw echtgenote zelf geen soennitische is, mag van haar een grotere betrokkenheid met de soennitische gemeenschap worden verwacht, aangezien u, haar echtgenoot, en jullie kinderen allen wél soenniet zijn. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat uw echtgenote expliciet verklaarde dat de laatste twee jaren geen aanslagen zouden zijn gepleegd in Basra (CG2 vrouw, p. 2), hetgeen door de informatie waarover het CGVS beschikt geheel ontkracht wordt (zie info toegevoegd). Dat zij evenmin in staat blijkt gelijk welk concreet incident tegen de soennitische gemeenschap in Basra te benoemen, is een verder teken aan de wand (ibid.).

Ook met betrekking tot de ruimere evolutie van de veiligheidssituatie in Basra na de val van het regime van Saddam Hoessein blijven jullie beiden erg op de vlakte en blijken jullie bijzonder slecht op de hoogte te zijn. Zo slaagt geen van jullie beiden erin om op coherente manier te schetsen hoe de situatie voor de soennitische gemeenschap evolueerde sinds het vertrek van de Britse strijdkrachten uit Basra. Zo stelde u dat de Britten vertrokken in 2012-2013, maar dat ze nog aanwezig bleven in de luchthaven (CG 2 p.9-10). Nochtans is algemeen bekend dat het Britse leger zich reeds in 2007-2008 volledig terugplooide op de luchthaven van Basra. Verder stelde u dat na het vertrek van de Britten het Mehdi-leger de macht overnam, tot op de dag van vandaag (CG 2 p.10). Gevraagd of op deze machtspositie van het Mehdi-leger ooit reactie kwam van de Iraakse autoriteiten, stelde u slechts dat de overheid bestaat uit verschillende partijen, waaronder het Mehdi-leger. Ook wanneer u vervolgens expliciet gevraagd werd of er ooit gevochten werd in Basra, kon u aanvankelijk geen spontaan antwoord geven. Pas na aandringen kon u zich plots herinneren dat er een militaire operatie gekend als Saulat al Forsan plaatsvond van het Iraakse leger tegen de Mehdi-militie (CG 2 p.11). Dergelijke weinig spontane, incorrecte verklaringen geven geen blijk van uw daadwerkelijke aanwezigheid in Basra in deze woelige periode. Van iemand die deze feiten van nabij zou hebben beleefd mogen doortastender verklaringen verwacht worden, te meer gezien het belang ervan voor u als lid van de soennitische minderheid in de stad.

Ook uw vrouw legde opmerkelijk vage verklaringen af met betrekking tot de situatie in Basra sinds het vertrek van de Britse troepen. Zo werd haar gevraagd of er in Basra ooit gevochten werd, waarna ze spontaan weinig verder kwam dan te stellen dat er ongeveer tussen de 4 en 7 jaar geleden gevechten startten, hetgeen naast erg vaag overigens niet geheel correct is (zie info). Wanneer haar gevraagd werd wie er precies vocht, kwam ze niet verder dan het nietszeggende: "je weet niet wie dat die

problemen maakt, partijen, milities, organisaties, politie, leger, je kent die mensen niet. Ze komen van alle kanten.” (CG 2 vrouw p.3). Ook gevraagd naar de duur van het bewuste conflict moest uw echtgenote een correct antwoord schuldig blijven en stelde ze louter dat het conflict nog steeds bezig is (ibid.).

Bovendien werden nog enkele elementen opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw profiel verder ondermijnen. De vaststelling dat al uw broers, zussen en uw moeder, allen soennieten, nog in Basra zouden verblijven en er volgens uw verklaringen geen noemenswaardige problemen kennen “omdat ze werken en kleine kinderen hebben” (CG 1 p.3), is uiterst opmerkelijk. Immers, uit de informatie over de situatie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak blijkt dat de gemeenschap het zwaar te verduren heeft en zeer vele soennieten reeds uit Basra zijn weggetrokken. Dat u de eerste bent in de familie die de stad verlaat, en uw familieleden er naar eigen zeggen geen persoonlijke problemen kennen, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde soennitische overtuiging en recent verblijf in Basra allerminst deugd.

Het gegeven dat u noch uw vrouw een accuratere weergave kunnen bieden van de woelige algemene veiligheidscontext in de stad waar u steeds gewoond en gewerkt heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie profiel als gemengd koppel die tot recent in Basra zouden hebben gewoond nog verder. Te meer gezien jullie kwetsbaarheid als gemengd soennitisch-sjiitisch koppel met schoolgaande kinderen mag een meer doorleefde beleving van de wisselende omstandigheden in jullie woonomgeving verwacht worden. Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een soenniet te zijn uit Basra. Hierdoor laat u het CGVS niet toe om zich een beeld te vormen van uw werkelijke situatie in uw land van herkomst, met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, met name jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en jullie huwelijksakte, bevatten voornamelijk identiteitsgegevens, dewelke in onderhavige beslissing op zich niet betwist worden. Hoewel sommige van deze documenten Basra als afgifteplaats vermelden, dient te worden benadrukt dat de loutere afgifte van een identiteitsdocument in een welbepaalde plaats geen bewijs vormt van een werkelijk duurzaam verblijf op die plaats. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat Iraakse documenten op grote schaal verhandeld worden via illegitieme kanalen, en zowel binnen als buiten het land vlot verkrijgbaar zijn. Gezien corruptie en documentenfraude schering en inslag is, hebben zelfs authentieke identiteitsdocumenten louter een ondersteunende bewijskracht doch zijn niet bij machte zijn om uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. In de marge hiervan kan nog worden opgemerkt dat de identiteitskaarten van uw gezin reeds allen van 2009 dateren, waardoor deze documenten jullie beweerde recente herkomst uit Basra geenszins kunnen staven. Hoewel jullie nationaliteitsbewijzen recenter zouden zijn uitgereikt, valt op dat op het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote de noodzakelijke stempel niet doorloopt op de pasfoto, zoals bij de andere exemplaren wel het geval is. Dergelijke anomalie kan wijzen op vervalsing. Dient nog benadrukt dat jullie geen originele rantsoenkaart weten voor te leggen, en voor het ontbreken van dit origineel allerminst een sluitende verklaring weten bieden. Zo stelde uw vrouw aanvankelijk dat jullie haastig vertrokken waren uit Irak en bijgevolg niet alle documenten konden meenemen, om naderhand aan te geven dat ze niet wist waar de originele rantsoenkaart is, dat deze mogelijk kwijt is, doch de omstandigheden van het verlies van dit belangrijke document kan ze zich niet voor de geest halen (CG 1 vrouw p.7-8). U stelde dan weer dat u het origineel tijdens jullie reis weliswaar bijhad, maar dat toevallig net jullie rantsoenkaart tijdens de overtocht op zee achterbleef in een lekgestoken bootje (CG 1 p.9), een verklaring die niet kan overtuigen aangezien u wél alle andere identiteitsdocumenten weet voor te leggen. Ook jullie reispassen, nochtans uw meest recent uitgereikte identiteitsdocument, leggen jullie niet voor. Uw kieskaart bevat een plaats van afgifte, doch geen datum. Uw beroepskaarten, waarop enkel het beroep leraar vermeld staat, bevatten weliswaar data, doch geen plaats van afgifte. De foto's van u en uw gezin bevatten geen objectieve elementen met betrekking tot uw profiel. Bijgevolg ontbreekt het ook deze documenten aan bewijskracht om uw recente verblijf in Basra aan te tonen. De door u voorgelegde documenten bevatten geen enkele indicaties van uw beweerde soennisme. De Griekse registratiedocumenten ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw deels illegale reisweg en de datum van uw doortocht in Griekenland, gegevens die in het kader van onderhavige beslissing niet betwist worden. "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel werpen verzoekers de schending op van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en van het voorzichtigheidsbeginsel. Voorts voeren verzoekers het bestaan van een beoordelingsfout aan.

2.2. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers de beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en verzoekers de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.3. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken:

- vonnis van de vrederechter van het derde kanton van Luik die de opnemings ter observatie in een psychiatrische dienst van verzoekster beveelt van 8 april 2016 voor maximum 40 dagen.
- attest van aanwezigheid in het gespecialiseerde ziekenhuis 'l'Accueil' van verzoeker vanaf 8 april 2016.
- artikel van Foxnews van 28 juli 2015
- artikel van US News van 21 augustus 2015
- Report of Secretary-General on children and armed conflict in Iraq van 9 november 2015
- artikel van Al Monitor van 14 januari 2016
- persartikel van Star.com van 9 januari 2016

2.4. In een aanvullende nota van 7 september 2016 stelt de advocaat van verzoekers dat zij als gevolg van de ziekenhuisopname van het echtpaar kort nadat de bestreden beslissingen hen werden betekend, niet de mogelijkheid had het echtpaar te ontmoeten om het beroep voor te bereiden, dat het de bedoeling is van de bijkomende nota stukken door te sturen in verband met de psychologische situatie van het echtpaar en in verband met hun recente afkomst uit Basra alsmede meer duidelijkheid te schaffen over de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zou hij lid geweest zijn van de Badr organisatie gedurende één maand en de problemen die hij binnen zijn functie heeft gehad omdat hij soennitisch moslim is. Met betrekking tot de zelfmoordpoging van het echtpaar en hun psychologische toestand leggen verzoekers volgende stukken voor:

- 1. medisch verslag opgesteld door Dr. Monville, psychiater werkende in het psychiatrische ziekenhuis Agora waar verzoekster werd opgenomen op basis van de beslissing van de vrederechter van 8 april 2016 tot 10 mei 2016
- 2. medisch verslag opgesteld door Dr. Mourad, psychiater werkende in de psychiatrische eenheid 'L'acceuil' waar verzoeker werd opgenomen van 8 april 2016 tot 6 mei 2016
- 3. attest van hun psycholoog, dhr. Jacques, opgesteld op 23 juli 2016
- 4. twee attesten van het Rode Kruis waaruit blijkt dat de hele familie afspraken gepland hebben bij CARDA, centrum dat bedoeld is om de asielzoekers die lijden aan psychische stoornissen te ondersteunen.

Betreffende het recente verblijf in Basra en de functie van schooldirecteur die verzoeker heeft uitgeoefend, leggen verzoekers de volgende documenten voor:

- 5. Brief opgesteld door mevrouw M.A.H. 'Head of Audit Department' van de 'Education Directorate of Basra Province' waar zij de cursus van verzoeker uitlegt
- 6. Kopie van de identiteitskaart van mevrouw M.A.H.
- 7. Document waarin vermeld staat dat verzoeker in maart 2012 als leerkracht gedetacheerd werd om als schooldirecteur te werken

- 8. Bankcheque van 29 april 2015 op naam van verzoeker, directeur van de Alfathulmobien school. Verzoekers stellen dat met dit bedrag verzoeker onder andere het salaris van de leerkrachten van zijn school moest betalen
- 9. Getuigenis van een lid van de familie van het echtpaar over hun situatie in Basra en het feit dat hun oudste zoon ontvoerd werd

Ten slotte bevat de aanvullende nota informatie die verzoeker wenst toe te voegen met betrekking tot zijn verklaringen zou hij lid geweest zijn van de Badr organisatie gedurende één maand en problemen die hij binnen zijn functie heeft gehad omdat hij soennitisch moslim is. In de aanvullende nota staat wat volgt: *"Meneer legt uit dat de mensen aan wie het losgeld voor de vrijlating van zijn zoon betaald werd de transactie hebben gedaan zonder dat hun chef/leider daarvan op de hoogte was en dat ze zeiden dat het onmogelijk was voor hen om de familie verder te beschermen en, zou hun chef ontdekken wat gebeurde, iedereen dan in de problemen zou raken, Daarom adviseerden zij aan de familie (via de stamoudsten die de onderhandelingen voerden) om het land zo vlug mogelijk te -verlaten. Om de vlucht te vergemakkelijken gaven zij "een document waaruit bleek dat Meneer -lid was van de Badr militie -dit werd door de stamoudsten geregeld tijdens de onderhandelingen-. In de luchthaven van Basra (waar de familie een vliegtuig nam om naar Turkije te gaan) werden zij aangehouden en gecontroleerd. Meneer toonde het document en gaf het telefoonnummer van de persoon die het document had gegeven. Die persoon werd opgebeld en bevestigde dat hij inderdaad lid was van de militie.*

** Meneer legt uit dat hij in 2001 als leerkracht is begonnen te werken. Later heeft hij een hogere functie uitgeoefend in de Ministerie van Educatie maar in 2006 moest hij (als soenniet, en behorende tot de Al Sadoun clan), naar aanleiding van een decreet die mensen "dicht" van de voormalige regime viseerde, opnieuw een functie met minder verantwoordelijkheden uitoefenen. hij werkte toen opnieuw als leerkracht.*

Meneer legt ook uit dat hij, toen hij directeur was 3 problemen heeft gehad met sommige ouders van de leerlingen. Hij legt uit dat hij bedreigd werd door sommige ouders bijvoorbeeld als leerlingen hun jaar niet slaagden of als hij convocatie naar de ouders waarvan de kinderen afwezig waren tijdens de sjiitische feesten stuurden om hen op de hoogte te brengen dat hij hun afwezigheid aan het ministerie zou moeten signaleren. De ouders zeiden dan dat zijn hij zo reageerde omdat hij soenniet was. Soms is het zo ver gegaan dat hem werd aanbevolen aan het ministerie om een paar dagen verlof te nemen en terug te komen toen de situatie kalmer zou zijn geworden. Vaak was het de onder-directeur die de rol van ombudsman speelde tussen hem de ouders."

2.5. Ter terechtzitting worden door verzoekers bij aanvullende nota volgende documenten bijgebracht:

- de vertaling van stuk 6 van de aanvullende nota van 7 september 2016
- de vertaling van stuk 7 van de aanvullende nota van 7 september 2016
- de vertaling van stuk 8 van de aanvullende nota van 7 september 2016

2.6. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde

wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een status van internationale bescherming.

2.9. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij de sjiiitische milities vrezen die hun zonen in hun rangen wilden sluiten en verzoekers oudste zoon hebben ontvoerd.

2.9.1. Uit de verklaringen van de zonen van verzoekers weergegeven in het verzoekschrift, blijkt dat de leiders van de Popular Mobilization Units (hierna: PMU) naar de school van de twee zonen zijn geweest en daar een discours hebben gedaan ten opzichte van alle leerlingen die verzameld werden om hen uit te leggen dat zij de terroristen aan het bevechten waren, dat zij aan alle leerlingen, zonder verschil te maken naargelang hun strekking, hebben gevraagd zich als kandidaat op te stellen voor een training, dat ze hen vroegen hun naam op een lijst te schrijven. In het verzoekschrift stelt de advocaat van verzoekers dat de kinderen uitgelegd hebben dat die lijst werd gegeven aan de leraren die de naam van de leerlingen waarvan ze dachten dat zij geschikt waren om die training te volgen op de lijst hebben gezet, dat in hun klas bijna alle namen op de lijst werden gezet. Volgens de zonen van verzoekers zijn niet alle leerlingen waarvan de naam op de lijst stond naar de training gegaan, hebben sommige ouders de verantwoordelijken van PMU betaald zodat de naam van hun kind geschrapt zou worden en hebben andere ouders politieke druk kunnen uitoefenen om te vermijden dat hun kinderen naar de training zouden moeten gaan. Zij verklaren dat verzoeker destijds in Bagdad was en dat zij een paar dagen naar die training gegaan zijn met de andere leerlingen van hun klas, dat die trainingen plaatsvonden op buitenplaatsen. De zonen geven aan dat hun vader, bij terugkomst uit Bagdad, hen vroeg of ze deelnamen aan de trainingen, dat toen zij ja antwoordden, hun vader hen beval ermee te stoppen en naar het kantoor van PMU ging, dat hun vader niet bereid was geld te betalen, dat hun vader bedreigd werd en dat hem werd gezegd dat de redenen waarom hij weigerde dat zijn zonen deelnamen aan de training was omdat ze soennieten waren en dat hij de overheid had beledigd door zijn manieren.

2.9.2. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 februari 2016 blijkt dat verzoeker tijdens de ramadan naar Bagdad ging voor een week, dat hij vrij was daar het drie maand zomervakantie was (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 5). Hij verklaart dat hij na zijn terugkeer uit Bagdad ondervond dat de jongens naar een training gingen in de avond, dat zij zeiden dat ze trainden met Hasd al Shaabi, op een soort voetbalveld, samen met andere leerlingen. Verzoeker verklaart dat de verantwoordelijke partij Badr is, dat hij zijn zonen verbood naar de training te gaan, dat ze hem riepen voor een gesprek, dat, toen hij ernaar toe ging, ze zeiden dat het een invloed kon hebben op hun school als ze niet meedoen, dat ze weten dat hij en zijn kinderen soennieten zijn, dat er een discussie volgde met de verantwoordelijke van de training, dat hij hen zei dat zijn kinderen niets te maken hebben met IS of met andere dingen, dat ze nog jong zijn (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 6). Verder verklaart verzoeker dat de verantwoordelijke hem

tijdens het gesprek beschuldigde dat hij zowel hem, als Irak en Iran, als de overheid had beledigd (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 7). Verzoeker verklaart dat hij op 8 augustus aan het werk was en een telefoontje kreeg van zijn vrouw, dat zijn zoon S. naar zijn opa en oma ging en er les kreeg van een tante, dat hij toen hoorde dat zijn zoon was meegenomen door een witte auto, dat hij dat gemeld heeft de volgende dag aan de stamoudere en zijn oudste oom om te kijken hoe ze dat konden oplossen, dat 's avonds zijn vrouw opbelde om te zeggen dat er een gesluierde vrouw aan de deur was geweest die zei dat hun zoon was ontvoerd, maar dat ze niet vertelde door wie, dat ze om een geldbedrag vroeg, dat ze al hun spullen verkochten en het bedrag aan de oom gaven die het dan overhandigde, dat ze toen hun zoon meekregen, dat de zoon vastgehouden werd van 8 tot 12 augustus, dat de mensen die bemiddeld hebben dezelfde waren als zij die bemiddelden voor de andere kant, dat ze zo wisten dat het door Badr was gebeurd, dezelfde mensen waarmee verzoeker een gesprek had gehad. Verzoeker verklaart verder dat ze tegen zijn oom zeiden dat als verzoeker hier nog langer blijft, hij de volgende is die vermoord wordt, dat ze hem daarbij beschuldigden hen en Iran te hebben uitgescholden. Verzoeker wijst er nog op dat er mensen van die groepen ook bij de overheid zitten, dat het buiten het echte leger om is, dat het vooral vrijwilligers zijn die een apart leger hebben gevormd, dat er in Irak eigenlijk geen soenni plaatsen meer zijn en dat soennieten worden vervolgd (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 6-7). Verzoeker verklaart ook nog dat na het incident met hun oudste zoon S. zijn vrouw niet meer teruggekeerd is naar haar werk, dat het sowieso ook zomervakantie was in die periode, dat toen het gebeurd is, het vakantie was (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 9).

2.9.3. Uit de verklaringen tijdens het gehoor van verzoekster blijkt dat ze, Hasd al Shaabi, de kinderen meenamen om te trainen in de periode dat hun vader op reis was in Bagdad, dat ze de kinderen een week hebben meegenomen, dat het ramadan was, dat hun vader, bij terugkomst, hen verbood de trainingen te volgen, dat ze nog jong zijn, dat de Badr organisatie toen haar man gevraagd heeft waarom hij de kinderen verbood training te volgen, dat ze vroegen of het kwam doordat hij soenniet is, dat op een dag S. naar zijn oma en opa ging, dat hij onderweg werd ontvoerd, dat de volgende dag een vrouw bij haar aan de deur is geweest, dat ze gesluierd was en zei dat ze haar geen zorgen moest maken, dat ze kwam van de kant van de mensen die haar zoon hadden ontvoerd, dat ze een geldbedrag vroeg, dat ze alles verkocht hebben en geld leende, dat haar man met zijn broers en oom naar Al Gharma abu Ghisel gegaan is en dat ze daar het geldbedrag geruild hebben voor hun zoon S., dat ze zeiden dat zij hier niet meer mogen blijven dat ze anders de volgende keer haar man ontvoeren (gehoorverslag CGVS verzoekster 16 februari 2016, p. 9-10). Voorts verklaart verzoekster nog dat ze beide zonen meenamen voor training, dat ze op dezelfde school zaten, dat ze leerlingen meenamen, dat degenen die de bevelen niet opvolgen, worden bedreigd of gedood of moeten vluchten, dat ze alles meenemen en geen onderscheid maken tussen soenni of shia, dat de klas ook gemengd is, dat ze de kinderen trainen zodat ze kunnen vechten tegen IS (gehoorverslag CGVS verzoekster 16 februari 2016, p. 11).

2.10. Aan het relaas van verzoekers kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat het relaas dat de kinderen op school werden gevraagd om de trainingen van de milities te volgen en dat ze van school werden gehaald om hen op te leiden (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster, vraag 5; vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker, vraag 5; gehoorverslag CGVS verzoekster 16 februari 2016, p. 11; verklaringen van de kinderen in het verzoekschrift, zie punt 2.9.1.) moeilijk verzoenbaar is met de verklaringen dat dit geschiedde tijdens de week dat verzoeker een week in Bagdad is, daar het op dat ogenblik zomervakantie was (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 5). Wat er ook van zij, aan het relaas van rekrutering door de milities, hetzij vrijwillig, hetzij gedwongen, van de zonen van verzoekers, kan geen geloof gehecht worden. In zoverre verzoekers tijdens de gehoren zouden willen laten uitschijnen dat het ging om een gedwongen rekrutering, stelt de Raad vast dat dit ongeloofwaardig is, daar uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 23, landeninformatie, COI Focus *"Irak. Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi"* van 5 februari 2016) blijkt dat van een gedwongen rekrutering door de diverse milities hoegenaamd geen sprake is, wel integendeel. Zo zouden er zich vele vrijwilligers aanbieden om de milities te verwoegen, maar zou slechts een deel van hen daadwerkelijk worden ingelijfd door een gebrek aan middelen voor opleiding en bewapening, of nog omwille van medische ongeschiktheid van de aangediende vrijwilligers.

Verzoekers houden voor dat de COI Focus waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, met betrekking tot de rekrutering op vrijwillige basis van kinderen, geen gedetailleerde informatie bevat over de manier waarop de kinderen vrijwillig worden gerekruteerd door sjiiitische milities, dat uit verschillende

persartikels blijkt dat er druk werd uitgeoefend door verschillende overheden om kinderen en tieners aan te moedigen een militaire training te volgen tijdens hun zomervakantie met als bedoeling het land van de terroristen van Daesh te bevrijden, dat kinderen worden aangemoedigd dat te doen onafhankelijk van hun religieuze strekking, dat uit die informatie ook blijkt dat de PMU zomerkampen hebben opgericht om die militaire training te kunnen geven op verschillende plaatsen waaronder Basra, dat uit een artikel van Foxnews van 28 juli 2015 blijkt dat Ayatollah Ali al-Sistani opriep om zich vrijwilliger te stellen te vechten, dat zijn invloed zo groot was dat honderdduizenden mannen zich opgaven om deel uit te maken van de PMU, dat op 9 juni, wanneer de scholen eindigden, al-Sistani een nieuwe fatwa uitvaardigde om jonge mensen op de universiteit, hoge school en middelbare school aan te moedigen om hun zomervakantie te gebruiken om deel uit te maken van de bescherming van het land door training, dat in antwoord daarop PMU zomerkampen in voornamelijk sjiitische buurten opzette. Verzoekers vervolgen dat het verslag van VN Secretaris-generaal over kinderen en gewapend conflict in Irak van 9 november 2015 deze informatie bevestigt en informeert over het feit dat leiders van de PMU en pro-regering milities op veel publieke gelegenheden aan de Irakese kinderen en jongeren hebben bevolen dat zij hun land moeten bevrijden, dat uit dit verslag ook blijkt dat na de fatwa, sommige scholen in Basra religieuze en militaire trainingskampen geworden zijn voor kinderen, dat het ministerie voor Jeugd en Sporten op 7 juni 2015 een brief naar de directeurs heeft gestuurd om hen aan te moedigen clubs voor militaire training voor kinderen en jongeren te gebruiken, dat de VN Secretaris-generaal dan ook verzoekt dat de Irakese regering en de PMU onmiddellijk stoppen kinderen te rekruteren.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekers geciteerde informatie geenszins blijkt dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering van kinderen. Uit de informatie blijkt dat opgeroepen werd en dat aangemoedigd werd dat kinderen en tieners tijdens hun zomervakantie militaire training zouden volgen en dat sommige trainingskampen opgericht werden in scholen. Uit deze informatie blijkt niet dat er sprake is van gedwongen rekrutering. Uit de tekst van de VN Secretaris-generaal blijkt dat op veel publieke gelegenheden de leiders van PMU en de pro-regering milities de Iraakse kinderen de opdracht gaven om hun land te bevrijden, doch blijkt uit deze tekst evenmin een praktijk van gedwongen rekrutering van minderjarigen door de sjiitische milities.

Verder stelt de Raad vast dat uit het door verzoekers gegeven relaas in hun verzoekschrift, in tegenstelling tot wat verzoekster had laten uitschijnen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 16 februari 2016 (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 11) waar zij stelt dat leerlingen meegenomen worden en dat zij die de bevelen niet opvolgen worden bedreigd of gedood, geenszins blijkt dat er sprake is van een gedwongen rekrutering. Volgens de kinderen van verzoekers werd hun naam opgegeven naar aanleiding van een vraag tot deelname aan de trainingen door de PMU. In het verzoekschrift wordt niet gesteld dat de kinderen zich tegen de inschrijving hebben verzet en blijkt daarentegen dat de kinderen van verzoekers zijn mee geweest naar de training. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat ten aanzien van de kinderen bedreigd werd opdat zij zouden deelnemen. Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift wel op dat er sprake is van druk uitgeoefend door middel van het uitvaardigen van fatwa's en door publieke oproepen van leiders van de milities en PMU.

Ook aan deze versie van het relaas van verzoekers, waarvan de zonen vrijwillig, eventueel onder aanmoediging van uitgevaardigde fatwa's en publieke oproepen, deelnamen aan trainingen georganiseerd door de sjiitische milities, kan geen geloof gehecht worden.

De commissaris-generaal stelt terecht vast *“Vooraleer de vrijwilligers aan de nodige trainingen kunnen beginnen vindt er bovendien een selectieprocedure plaats. Uw verklaringen, als zouden uw zonen samen met klasgenoten simpelweg van de schoolbanken geplukt zijn om meteen aan een training te beginnen (DVZ vragenlijst 3.5), feiten die zich binnen een tijdspanne van één week zouden hebben voorgedaan toen u toevallig net de stad uit was (CG 1 p.5-6, CG 1 vrouw p.9-10), stroken dan ook geenszins met de gekende context. Daarnaast werd opgemerkt dat u ten overstaan van de DVZ slechts melding maakte van uw oudste zoon S. (...) die training kreeg van de militie (DVZ vragenlijst 3.5), hoewel u en uw echtgenote ten overstaan van het CGVS duidelijk stelden dat beide zonen werden meegenomen voor opleiding (CG 1 p.6, CG 1 vrouw p.9-11).”*

In de bestreden beslissingen wordt aldus aangegeven, op basis van informatie aanwezig in het administratief dossier, dat vooraleer vrijwilligers aan de nodige trainingen kunnen beginnen er een selectieprocedure plaatsvond, zodat de verklaringen dat de zonen van de schoolbanken geplukt werden om meteen aan de training te beginnen, feiten die zich in een tijdspanne van één week hebben voorgedaan toen de vader van de kinderen toevallig net de stad uit was, geenszins stroken met de gekende context. Verzoekers weerleggen deze motieven niet. Ook het motief dat het relaas van de

rekrutering door de milities van de zonen van verzoekers ongeloofwaardig is gelet op het feit dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van het feit dat zijn oudste zoon training kreeg van de milities hoewel hij en zijn echtgenote ten overstaan van het Commissariaat-generaal stelden dat beide zonen werden meegenomen voor opleiding, weerleggen verzoekers niet. Deze motieven worden dan ook door de Raad gehandhaafd. Waar verzoekers er, onder verwijzing naar verschillende verslagen en persartikels, op wijzen dat niet alleen sjjiitische kinderen gerekruteerd zouden worden en dat de regering het ook noodzakelijk vindt om soennitische strijders in te schakelen in de oorlog tegen IS, weerleggen, noch ontkrachten zij voorgaande motieven waaruit blijkt dat het relaas van verzoekers met betrekking tot de rekrutering van hun kinderen, niet strookt met de gekende context betreffende de trainingen van vrijwilligers en bijgevolg, te meer daar verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot wie van hun kinderen deelnam aan de trainingen, ongeloofwaardig is.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarbij verzoekers' zonen gedwongen, vrijwillig of onder sociale druk deelnamen aan de trainingen, kan evenmin geloof gehecht worden aan het door verzoeker opgelegde verbod voor zijn zonen om verder deel te nemen aan de trainingen en de daaropvolgende ontmoeting van verzoeker met de milities teneinde de stopzetting van de deelname van zijn zonen aan de training te bespreken. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarden dat bij de ontmoeting tussen verzoeker en de verantwoordelijke van de training er een discussie plaatsvond, waarbij de verantwoordelijke zei dat het een invloed kon hebben op de school van de kinderen als ze niet meedoen en dat ze weten dat hij en de kinderen soennieten zijn, waarbij verzoeker zei dat zijn kinderen niets te maken hebben met IS of met andere dingen, dat ze nog jong zijn en waarbij de verantwoordelijke verzoeker beschuldigde zowel hem als Irak en Iran, als de overheid te hebben beledigd. Uit deze verklaringen op zich kan geenszins een gegronde vrees voor hun leven of een reëel risico op het lopen van ernstige schade worden afgeleid, daar verzoekers niet aanduiden op welke wijze deze feiten op zich in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade zouden aantonen. In het verzoekschrift wordt gesteld dat volgens de zonen van verzoekers hun vader werd bedreigd. Echter werd dit geenszins aangehaald noch door verzoeker, noch door verzoekster tijdens hun gehoor, zodat aan een dergelijke *post-factum* verklaring weinig geloof kan gehecht worden. Bovendien wordt ter gelegenheid van het verzoekschrift niet toegelicht op welke wijze deze bedreigingen werden geuit of waaruit deze bedreigingen dan precies bestonden, zodat een loutere verklaring dat volgens de zonen hun vader werd bedreigd tijdens het gesprek, bezwaarlijk een gegronde vrees voor het leven van verzoekers of het lopen van een risico op ernstige schade wordt aangetoond.

Uit hun verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekers hun vrees voor vervolging verbinden aan het feit dat hun zoon ontvoerd werd enige tijd later door Badr, dezelfde mensen waarmee hij een gesprek had gehad (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 7).

Echter kan, zoals reeds gesteld, geen geloof worden gehecht aan het relaas waarbij verzoekers' zonen gedwongen, vrijwillig of onder sociale druk deelnamen aan de trainingen, zodat geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker opgelegde verbod om verder deel te nemen aan de trainingen en de daaropvolgende ontmoeting van verzoeker met de milities teneinde de stopzetting van de deelname van zijn zonen aan de training te bespreken. Gelet op het feit dat verzoeker stelt dat zijn zoon ontvoerd werd en dat er een bemiddeling betreffende de ontvoering en het overhandigen van geld gebeurde door dezelfde mensen waarmee hij een gesprek had gehad, waardoor hij wist dat het door Badr was gebeurd was, en dat deze mensen tegen zijn oom zeiden dat verzoeker hen en Irak had uitgescholden, stelt de Raad vast dat verzoeker het relaas van de ontvoering verbindt aan de gebeurtenissen naar aanleiding van de stopzetting van de training. Zo stelt verzoeker dat het om dezelfde mensen gaat waarmee hij het gesprek had gevoerd (naar aanleiding van de stopzetting van de training van zijn zonen door de milities) en dat die mensen tegen zijn oom zeiden dat verzoeker hen en Irak uitgescholden had, aldus dezelfde verwijten die de verantwoordelijke van de training had gemaakt tijdens het gesprek naar aanleiding van de stopzetting van de training. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekers waarbij hun zonen gedwongen, vrijwillig of onder sociale druk deelnamen aan de trainingen van de milities, zodat ook geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgelegde verbod om verder deel te nemen aan de trainingen en de daaropvolgende ontmoeting van verzoeker met de milities teneinde de stopzetting van de deelname van zijn zonen aan de training te bespreken, kan ook geen geloof gehecht worden aan de ontvoering van de oudste zoon van verzoekers door dezelfde mensen waarmee verzoeker een gesprek had en de door hen geuite bedreigingen. Het feit dat beide verzoekers details konden geven over het incident van de ontvoering en dat uit objectieve informatie blijkt dat ontvoering van kinderen een groots probleem is in Irak doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De Raad herhaalt dat verzoekers de ontvoering van hun zoon zelf hebben verbonden aan het zich voordoen van het gesprek naar aanleiding van de stopzetting van de trainingen door de milities van hun zonen, een relaas waaraan geen geloof kan worden gehecht. Ook in het inleidend verzoekschrift wordt gesteld dat de ontvoering een band zou hebben met het feit dat verzoeker geweigerd heeft dat zijn zonen deel zouden nemen aan de militaire training georganiseerd door PMU, waaronder de Badr militie die verantwoordelijk zou zijn voor die ontvoering (verzoekschrift, p. 9).

Aan de kern van het asielrelaas van verzoekers kan geen geloof worden gehecht. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder nog ondersteund door de opmerkelijke verklaringen van verzoekers omtrent het verkrijgen van nieuwe reispaspoorten. Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast *“Ook omtrent het tijdstip van het verkrijgen van jullie nieuwe reispaspoorten zijn uw verklaringen opmerkelijk. Het is immers onwaarschijnlijk dat jullie kort vóór de ontvoering van S. (...), op 1 of 2 augustus 2015, uiterst toevallig net nieuwe reispaspoorten ontvingen die jullie naar eigen zeggen hadden aangevraagd met de intentie om op vakantie te gaan met uw gezin. U zou op het moment van de aanvraag nog geen plannen hebben gehad om het land te verlaten. (...) Dergelijk onaannemelijke toevalligheden ondersteunen het vermoeden dat u uw reispaspoort aanvroeg met het oog op het verlaten van Irak en dat deze uitreis gepland was vóór de vermeende vluchtaanleiding op 8 augustus met de ontvoering van uw zoon. Gezien deze vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas, komt uw algehele geloofwaardigheid reeds danig in het gedrang. Bovendien mag het op zich reeds verbazen dat u, als soenniet uit Basra, in de zomer van 2015 nog een buitenlandse plezierreis plande zonder intentie om het land te verlaten, gezien de precare situatie van deze minderheid in Zuid-Irak. Dergelijke onaannemelijke verklaringen ondersteunen de twijfels met betrekking tot uw beweerde profiel.”*

Met de enkele bevestiging in het verzoekschrift door de twee oudste kinderen van verzoekers dat zij in het bezit waren van hun paspoorten voor de ontvoering van S. en dat de familie van plan was om naar een buurland van Irak te gaan voor een korte vakantie, dat het maar een plan was en de reis nog niet geboekt was, worden voormelde motieven niet weerlegd noch ontkracht, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan het profiel van verzoekers als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin dat tot vlak voor hun vertrek uit Irak in Basra zouden gewoond hebben, waarbij verzoeker en zijn kinderen soennitische moslims zijn en verzoekster een sjiitisch moslima. De commissaris-generaal oordeelde terecht: *“Immers, het CGVS stelt vast dat u zich soennitisch moslim verklaarde en dat u tot vlak voor uw vertrek uit Irak in Basra zou hebben gewoond met uw gezin. Er zijn echter verschillende vaststellingen die uw beweerde profiel onderuit halen.*

Zo vermeldde u spontaan enkele aanslagen gericht tegen de soennitische gemeenschap in Basra in de laatste jaren voor uw vertrek (CG 2 p.3). U slaagt er echter niet in volledige, correcte verklaringen over deze incidenten af te leggen, hoewel het recente ernstige veiligheidsincidenten betrof die uw leefwereld raakten. Zo verwees u naar een aanslag op de moskee waar u zelf ging bidden, met name de Al Othman-moskee (CG 2 p.3). Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond, antwoordde u aanvankelijk slechts “2014. Tussen 2014 en 2015”, (CG 2 p.3). Uiteindelijk gaf u met alle voorzichtigheid aan dat dit eind 2014 zou hebben plaatsgevonden, maar de maand kon u zich niet meer herinneren (CG 2 p.3-4). Gevraagd naar de gevolgen van de aanslag, met betrekking tot slachtoffers en schade, stelde u dat er louter materiële schade was aan de moskee (CG 2 p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Al Othmanmoskee verschillende keren het doelwit werd van sektarisch geweld. Zo werd de moskee in 2007 met granaten beschoten waarbij de minaret werd vernield, was er in mei 2012 een inval van gewapende mannen. Verder vond in juli 2014 een bomaanslag plaats, waarbij één dodelijk slachtoffer werd gerapporteerd. Dat u dermate vage verklaringen aflegt over – (...) één - incident in uw eigen gebedshuis nota bene, verklaringen die overigens niet stroken met de algemeen bekende informatie (u situeerde de aanslag eind 2014, hoewel hij reeds in juli 2014 plaatsvond en bleek evenmin op de hoogte te zijn van het dodelijke slachtoffer dat hierbij te betreuren viel), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel als soennitische moslim in Basra reeds in ernstige mate.” en “Ook betreffende de andere spontaan door u genoemde aanslag op de Talha-moskee in al Zubair (het Talha-schrijn), blijkt uw kennis bij nader onderzoek wel erg oppervlakkig te zijn. Zo werd u gevraagd wanneer de door u vermelde aanslag op de Talha-moskee plaatsvond, waarbij u telkens het antwoord schuldig diende te blijven (CG 2 p.4-5). Na aandringen kwam u niet verder dan: “ongeveer 2013, ik ben niet zeker” (CG 2 p.4), hoewel u zelf reeds benadrukte dat het om een grootse, bekende en belangrijke gebeurtenis ging (CG 2 p.4, p.5) die in het collectieve geheugen gegrift is bij zowel soennieten als sjiiten (CG 2 p.5). Het is dan ook des te opmerkelijker dat u deze gebeurtenis niet concreter weet te situeren dan ‘misschien

2013', hoewel deze gebeurtenis van 2007 dateert (zie info toegevoegd) Dat u niet in staat blijkt zelfs maar bij benadering een voor soennieten traumatische gebeurtenis in de tijd te situeren, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel van soenniet uit Basra nog verder.

(...)

Hier dient nog aan toegevoegd dat uw echtgenote, hoewel zelf sjiitische, op geen enkele manier op de hoogte blijkt te zijn van voormelde aanslagen. Zo werd haar gevraagd of er ooit aanslagen werden gepleegd op uw moskee, waarna ze formeel ontkende dat dit het geval zou zijn (CG 2 vrouw p. 1). Nochtans was de Al Othman-moskee, waar u zelf ging bidden, uw kinderen bij gelegenheden naartoe gingen, en waar ook uw familieleden de gebedsdiensten bijwoonden, verschillende keren het doelwit van sektarisch geweld. Dat ze zelfs niet kan aangeven dat deze moskee in juli 2014, een jaar voor jullie vertrek uit Basra, nog het doelwit van een bomaanslag was waarbij een dode zou zijn gevallen, is dan ook onbegrijpelijk. Gevraagd naar veiligheidsincidenten de laatste 2 jaar voor uw vertrek noemt zij slechts 2 aanslagen die zich 2 tot 2,5 jaar geleden zouden hebben voorgedaan, maar geen van beiden betreft de aanslag op uw moskee, noch de memorabele aanslag op het Talha-schrijn. Dat ze niet in staat blijkt om de veiligheidsincidenten te noemen die zich binnen jullie leefwereld voordeden, met name tot tweemaal toe een aanval op de moskee waar u zelf ging bidden, maar wél vaagweg twee incidenten vermeldt waarbij jullie niet persoonlijk betrokken waren, wijst op de artificiële aard van haar kennis en de ongeloofwaardigheid van jullie profiel als zijnde een gemengd koppel recent afkomstig uit Basra. Immers, hoewel uw echtgenote zelf geen soennitische is, mag van haar een grotere betrokkenheid met de soennitische gemeenschap worden verwacht, aangezien u, haar echtgenoot, en jullie kinderen allen wél soenniet zijn. Het is dan ook uiterst opmerkelijk dat uw echtgenote expliciet verklaarde dat de laatste twee jaren geen aanslagen zouden zijn gepleegd in Basra (CG2 vrouw, p. 2), hetgeen door de informatie waarover het CGVS beschikt geheel ontkracht wordt (zie info toegevoegd). Dat zij evenmin in staat blijkt gelijk welk concreet incident tegen de soennitische gemeenschap in Basra te benoemen, is een verder teken aan de wand (ibid.).

(...)

Bovendien werden nog enkele elementen opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw profiel verder ondermijnen. De vaststelling dat al uw broers, zussen en uw moeder, allen soennieten, nog in Basra zouden verblijven en er volgens uw verklaringen geen noemenswaardige problemen kennen "omdat ze werken en kleine kinderen hebben" (CG 1 p.3), is uiterst opmerkelijk. Immers, uit de informatie over de situatie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak blijkt dat de gemeenschap het zwaar te verduren heeft en zeer vele soennieten reeds uit Basra zijn weggetrokken. Dat u de eerste bent in de familie die de stad verlaat, en uw familieleden er naar eigen zeggen geen persoonlijke problemen kennen, doet de geloofwaardigheid van uw beweerde soennitische overtuiging en recent verblijf in Basra allerminst deugd.

Het gegeven dat u noch uw vrouw een accuratere weergave kunnen bieden van de woelige algemene veiligheidscontext in de stad waar u steeds gewoond en gewerkt heeft, ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie profiel als gemengd koppel die tot recent in Basra zouden hebben gewoond nog verder. Te meer gezien jullie kwetsbaarheid als gemengd soennitisch-sjiitisch koppel met schoolgaande kinderen mag een meer doorleefde beleving van de wisselende omstandigheden in jullie woonomgeving verwacht worden. Gezien bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een soenniet te zijn uit Basra."

De Raad stelt vast dat alle bovenvermelde motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het profiel van een gemengd soennitisch-sjiitisch gezin recent afkomstig uit Basra duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het profiel van een gemengd soennitisch-sjiitische gezin recent afkomstig uit Basra.

2.11.1. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat uit het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet vaak ging bidden, waarschijnlijk kan worden afgeleid dat dit incident (aanslag in juli 2014 op de Al Othman moskee waarbij één dodelijk slachtoffer te betreuren viel) niet zo frappant was voor hem. Immers verklaarde verzoeker dat hij soenniet is, in Basra (gehoorverslag CGVS verzoeker 16 februari 2016, p. 2), dat soennieten in Basra niet zomaar gaan kiezen bij verkiezingen, dat ze op school lastig gevallen worden, dat er racistische opmerkingen zijn, dat soennieten in Basra met moeite werk vinden, dat soennieten hun moskeeën worden gevisieerd alsook mensen die bidden, dat ze soennitische studenten op school laten voelen dat ze niet gewild zijn in de maatschappij, dat er een aanslag was op de moskee waar zij bidden, dat hij zelf niet vaak ging bidden maar zijn familie daar wel naar toe ging, dat de aanslag gebeurde op de Othman moskee, in zijn wijk (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 maart 2016, p. 3). Verzoeker verklaart verder dat ze gehoord hadden dat er een aanslag was en dat, wanneer ze aankwamen, het al vernietigd was (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 maart 2016, p. 4). Verder

verklaart verzoeker nog dat ze bij gelegenheden naar de soennitische moskee gaan (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 maart 2016, p. 7). Ook verzoekster verklaart dat verzoeker soms naar de moskee ging, de Othman moskee (gehoorverslag CGVS verzoekster 23 maart 2016, p. 2). Gezien verzoeker verklaart dat hij soms, doch niet vaak, ging bidden in de Al Othman moskee, dat soennieten het in Basra hard te verduren hebben, dat ze niet gewild zijn in de maatschappij, dat er een aanslag was op de moskee waar zij gingen bidden, dat zijn familie er ging en ook verklaart dat ze na de aanslag aankwamen bij de moskee die al vernietigd was, kunnen verzoekers bezwaarlijk voorhouden dat dit incident waarschijnlijk niet zo frappant was voor verzoeker. Immers indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers profiel van soenniet in Basra, waarbij soennieten in Basra het hard te verduren hebben, hij soms ging bidden in de Othman moskee en aan verzoekers verklaringen dat hij na de aanslag aankwam bij de moskee, kan verwacht worden dat de aanslag van juli 2014 op de Al Othman moskee in Basra wel degelijk in verzoekers geheugen gegrift zou staan gelet op het feit dat het zijn leefwereld dermate raakte. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk voorhouden dat dit des te meer zo was, met name niet frappant, daar er 'maar' één dodelijk slachtoffer te betreuren was, terwijl verzoeker in een context evolueert waar er vrij veel veiligheidsincidenten plaatsvinden waarbij er vaak meerdere mensen om het leven komen. Het feit dat er meerdere aanslagen gebeuren in Basra op markten, scholen en moskeeën, dat hij die niet allemaal uit het hoofd kan kennen, is irrelevant omdat hier gevraagd werd naar aanslagen die de leefwereld van verzoeker als soenniet in Basra, raken. In zoverre verzoekers stellen dat slechts één bron gehanteerd wordt om te stellen dat er een persoon om het leven is gekomen en zich de vraag stelt of één bron genoeg is om met zekerheid te beweren dat, in tegenstelling tot wat verzoeker zegt, wel één persoon om het leven is gekomen, merkt de Raad op dat verzoekers nalaten de informatie in de opgegeven bron te weerleggen met andere informatie of de waarachtigheid van de bron met valabele elementen te betwisten. De enkele vraagstelling of één bron volstaat om met zekerheid de gegeven informatie voor waar te weerhouden, volstaat niet om de gegeven informatie in twijfel te trekken. Waar verzoekers stellen dat, als men kijkt naar de informatie op de website, er geen verdere informatie is over het tijdstip waarop de persoon om het leven is gekomen, en dat aldus de vraag kan gesteld worden of uit die informatie kan afgeleid worden dat die persoon ter plaatse om het leven is gekomen of misschien later, slagen zij er niet in aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker betreffende de meest recente aanslag op de Al Othman moskee waarachtig zijn. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij omtrent de aanslag op de eigen moskee verklaart dat er enkel materiële schade was en dat niemand gewond was (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 maart 2016, p. 4), zodat verzoekers ook niet kunnen laten uitschijnen dat verzoekers verklaringen kunnen stroken met de mogelijkheid dat er een slachtoffer viel bij de aanslag, doch dat dit slachtoffer van de aanslag pas later stierf.

Het feit dat verzoeker wel andere details heeft gegeven over de moskee en het feit dat de imam ervan werd vermoord, doet geen afbreuk aan de hoger vermelde motieven van de commissaris-generaal. Het kennen van bepaalde details en het niet kennen van andere belangrijke details, zoals het ogenblik van de aanslag of het feit of er al dan niet slachtoffers zijn gevallen, wijst eerder op het ingestudeerd karakter van de kennis.

Waar verzoekers van mening zijn dat de argumenten betreffende de verklaringen van verzoekers over de aanslag op de Al Othman moskee niet volstaan om te besluiten dat het profiel van verzoeker als soenniet in Basra ongeloofwaardig zou zijn, gaan zij er aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van het profiel van verzoekers niet enkel werd afgeleid uit de incorrecte verklaringen van verzoekers over de aanslag op de Al Othman moskee.

2.11.2. Waar verzoekers met betrekking tot het incident bij de Talha moskee toegeven dat uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij niet weet wanneer dat incident plaats heeft gevonden, doch dat hij wel andere details over die incidenten weergeeft, dat in het algemeen blijkt dat verzoeker de naam van meerdere sheiks die vermoord werden heeft genoemd en ook de moskee waarin zij als sheiks actief waren en hij ook meerdere veiligheidsincidenten heeft opgesomd, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker bepaalde aspecten wel kent niets wijzigt aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekers kennis over incidenten die de leefwereld van soennieten in Basra raken, in de jaren voor zijn vertrek zeer beperkt is en weinig weet te overtuigen van verzoekers profiel als soenniet met recent verblijf in Basra. Deze vaststellingen opgesomd in de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekers, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet met valabele argumenten weerlegd.

Daar verzoekers er niet in slaagden, gelet op de incorrectheid van bepaalde verklaringen met betrekking tot incidenten die de leefwereld van soennieten in Basra raken, hun profiel van gemengd soennitische-

sjiitische gezin dat recent in Basra verbleef aannemelijk te maken, diende de verwerende partij de waarachtigheid van de overige verklaringen die betrekking hebben op het onderzoek van het recent verblijf als gemengd gezin in Basra niet te controleren. Bovendien kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

2.11.3. Betreffende de onwetendheid van verzoekster met betrekking tot de aanslagen in Basra, stellen verzoekers dat het gezien haar gezondheidstoestand niet duidelijk is in welke mate haar verklaringen echt betrouwbaar zijn, dat haar kinderen toegeven dat zij vaak dingen vergeet, dat volgens een tolk die contact heeft gehad met haar zij soms tegenstrijdige informatie zou geven. De Raad wijst er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens de gehoren in staat was te antwoorden op de gestelde vragen en dat zij soms in staat was gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen af te leggen (gehoorverslag CGVS verzoekster 16 februari 2016). Bovendien legde verzoekster gedurende de hele procedure evenmin een medisch attest neer waaruit een problematische medische of psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoekers maken dus niet aannemelijk dat verzoeksters gezondheidstoestand er toe zouden geleid hebben dat zij onbetrouwbare verklaringen aflegde, zodat de vaststellingen betreffende het gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster over aanslagen in Basra onverkort overeind blijven.

Daarnaast voegen verzoekers documenten aan het verzoekschrift en aan de aanvullende nota van 7 september 2016 waaruit blijkt dat verzoekster gehospitaliseerd is geweest in het kader van een observatie bevolen door de procureur des Konings en bevestigd door de vrederechter in een vonnis van 18 april 2016 omwille van zelfmoordideeën, sterke angst en risico tot het overgaan tot de daad. Uit een verslag van dokter Monville van het Rode Kruis van 19 mei 2016 blijkt dat verzoekster en haar man verbleven in een kamp van het Rode Kruis en dat zij, ten gevolge van de kennisname van de weigering van de regularisatie van hun situatie, een einde wilden maken aan hun verblijf in het kamp, dat ze ten laste werden genomen door een gastgezin, dat hun gedrag het gastgezin verontrustte en dat het gastgezin de politie heeft ingelicht die het koppel naar het ziekenhuis bracht, vanwaar de vraag gekomen is tot dringende hospitalisatie op de psychiatrie. In het verslag staat verder te lezen dat een vrijwillige tolk is gekomen om te helpen met de communicatie met de patiënte, dat iedereen akkoord bleek over de versie dat meneer en mevrouw, ontmoedigd door de weigering erkend te worden als vluchteling, een wanhoopsdaad hebben gepleegd om het leven van hun kinderen te redden gezien de kinderen, in afwezigheid van hun ouders, niet zouden kunnen teruggestuurd worden naar Irak. Voorts vermeldt het verslag dat er bij verzoekster sprake is van aanpassingsproblemen, met verstoring van de emoties en handelingen, die geleid hebben tot een auto-agressieve daad, die misschien meer gedragen werd door de echtgenoot dan door verzoekster. Uit een psychologisch advies van een psycholoog van 23 juli 2016 blijkt dat verzoekster ingestort (effondrée) lijkt en dat deze toestand oud lijkt, dat zij tijdens het gesprek afwezig is en geen coherent discours kan houden, dat haar echtgenoot voor haar moet praten. Er wordt gesteld dat verzoekster aan een ernstig psychotrauma leidt, dat zij quasi invalide is en niet in staat is zich bezig te houden met de opvoeding van de kinderen of het huishouden, dat zij medicatie neemt en haar kamer niet uitkomt, dat ze volledig elders lijkt, dat volgens verzoeker, het sinds het feit is dat haar zoon ontvoerd werd, zijn vrouw niet meer in haar normale doen is, dat haar verslechterde gezondheidstoestand niet dateert van de weigering van de asielaanvraag. De psycholoog merkt op dat verzoekster maar tien minuten ondervraagd werd en dat hij denkt dat zij niet in staat was om een gehoor te doen, dat zij alles vergeet en gaten in haar geheugen heeft. Daarnaast blijkt dat verzoekster een afspraak heeft gemaakt bij CARDA voor psychologische begeleiding.

De Raad stelt vast dat uit deze documenten niet onomstotelijk blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde om, met betrekking tot haar kennis over Basra en de incidenten die de leefwereld van soennieten in Basra raken, correcte verklaringen af te leggen. Immers blijkt uit de attesten dat de problemen ontstaan zijn nadat verzoekster kennis genomen heeft van de bestreden beslissing, zodat de psychologische gezondheidstoestand van verzoekster geenszins een verklaring kan bieden voor haar gebrekkige kennis naar voren gebracht tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal. Uit het psychologisch advies van een psycholoog van 23 juli 2016 blijkt dat de psycholoog stelt dat verzoekster ingestort (effondrée) lijkt en dat deze toestand oud lijkt, doch kan hieruit niet worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoekster 'oud' is. Bovendien wordt niet verduidelijkt op welke gronden de psycholoog van mening zou zijn dat deze toestand van verzoekster reeds 'oud' is. Voorts staat in voormeld advies ook nog te lezen dat verzoekster aan een ernstig psychotrauma leidt, zonder dat evenwel vermeld wordt op welke wijze tot deze diagnose werd gekomen. Bovendien worden de onderliggende oorzaken van het psychotrauma niet duidelijk vermeld, zodat het niet duidelijk is of dit

psychotrauma volgens de psycholoog het gevolg is van eerdere gebeurtenissen of het gevolg is van de weigering van de asielaanvraag, zodat het advies niet volstaat om aan te tonen dat verzoeksters gezondheidstoestand op het ogenblik dat zij gehoord werd door het Commissariaat-generaal op 16 februari 2016 en 23 maart 2016 haar belemmerd heeft in het geven van correcte antwoorden op de gestelde kennisvragen. Evenmin kan de vaststelling in het voornoemd advies dat verzoekster tijdens het gesprek op 23 juli 2016 niet in staat was een coherent discours te voeren, aantonen dat zij hiertoe niet in staat was op het ogenblik dat zij werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Waar in het advies gesteld wordt dat haar verslechterde gezondheidstoestand ontstond na de ontvoering van haar zoon en aldus niet dateert van de weigering van de asielaanvraag, betreft het een loutere vaststelling van verklaringen van verzoeker en geen objectieve vaststelling. Ten slotte vermeldt de psycholoog nog dat hij denkt dat verzoekster niet in staat was om een gehoor te doen doch baseert zich enkel op het feit dat verzoekster maar tien minuten zou ondervraagd zijn en op de vaststelling op 23 juli 2016 dat zij alles vergeet en gaten in het geheugen heeft. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoekster tweemaal werd verhoord en dit een eerste maal op 16 februari 2016 van 9u15 tot 10u55 en een tweede maal op 23 maart 2016 van 17u37 tot 18u05, zodat er geenszins sprake is van een ondervraging van maar tien minuten, zodat de veronderstelling van de psycholoog dat verzoekster niet in staat was om een gehoor te doen zich enkel baseert op zijn vaststellingen op 23 juli 2016 dat zij alles vergeet en gaten in het geheugen heeft. Deze vaststellingen op 23 juli 2016 volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters gezondheidstoestand haar ten tijde van de gehoren bij het Commissariaat-generaal heeft verhinderd om correcte verklaringen af te leggen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoekster tijdens het eerste gehoor op 16 februari 2016 in staat was om uitgebreide en gedetailleerde antwoorden te geven op de aan haar gestelde vragen over haar relaas. Uit geen enkel document blijkt dat verzoeksters psychologische toestand betrekking zou hebben op feiten die dateren van tussen de twee gehoren of zich zou gemanifesteerd hebben tussen de twee gehoren, waardoor zij enkel tijdens het tweede gehoor verhinderd was om betrouwbare antwoorden te geven. Ook de attesten dat zij verder psychologische ondersteuning zoekt en het vonnis van het vredegerecht waarbij gewezen wordt op zelfmoordneigingen en nood aan observatie op 18 april 2016, tonen niet aan dat verzoeksters gezondheidstoestand op het ogenblik dat zij gehoord werd door het Commissariaat-generaal op 16 februari 2016 en 23 maart 2016 haar belemmerd heeft in het geven van correcte antwoorden op de gestelde kennisvragen.

2.12. Verzoekster verklaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 februari 2016 dat voornamelijk haar man bedreigd wordt omdat hij werkte, dat hij directeur was van een school en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 maart 2016 dat haar echtgenoot meest bedreigd werd omdat hij directeur van een school was (gehoorverslag CGVS verzoekster 23 maart 2016, p. 2). In de aanvullende nota verklaart verzoeker dat hij, toen hij directeur was, problemen heeft gehad met sommige ouders van de leerlingen, dat hij bedreigd werd door sommige ouders, bijvoorbeeld als leerlingen hun jaar niet slaagden of als hij convocaties naar de ouders waarvan de kinderen afwezig waren tijdens de sjiitische feesten stuurden om hen op de hoogte te brengen dat hij hun afwezigheid zou moeten signaleren aan het ministerie, dat de ouders zeiden dat hij zo reageerde omdat hij soenniet was, dat het soms zo ver is gegaan dat hem werd aanbevolen een paar dagen verlof te nemen en terug te komen toen de situatie kalmer zou zijn geworden, dat het vaak de onderdirecteur was die de rol van ombudsman tussen hem en de ouders op zich nam.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend is, indien verzoekers vrees hebben voor hun leven omwille van bedreigingen aan het adres van verzoeker daar hij directeur van een school was, verzoeker zelf hier op geen enkel ogenblik melding van maakte, noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2015, noch op één van de gehoren op het Commissariaat-generaal op 16 februari 2016 en 23 maart 2016. De Raad wijst er op dat van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker verklaart voor het eerst in de aanvullende nota problemen te hebben gehad als directeur van de school. Dergelijke laattijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovendien blijkt uit de aanvullende nota dat verzoeker verklaart als soenniet, in zijn functie van directeur van de school, bedreigd te zijn geweest, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze deze bedreigingen werden geuit en wat deze bedreigingen inhielden, zodat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van deze geuite bedreigingen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verzoeker verklaart dat hij als directeur gewerkt heeft tot zijn vertrek en dat hij gevlucht is nadat zijn zoon werd ontvoerd. Nergens uit blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van bedreigingen die hij ontving als directeur van een school, vervolging vreesde in de zin van het vluchtelingenverdrag. Ook ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoekers dat de problemen die verzoeker kende in het kader van zijn professionele bezigheden omwille van zijn strekking, niet de aanleiding waren voor de vlucht.

2.13. De door verzoekers tijdens hun asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande terecht *"De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitsdocumenten, met name jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en jullie huwelijksakte, bevatten voornamelijk identiteitsgegevens, dewelke in onderhavige beslissing op zich niet betwist worden. Hoewel sommige van deze documenten Basra als afgifteplaats vermelden, dient te worden benadrukt dat de loutere afgifte van een identiteitsdocument in een welbepaalde plaats geen bewijs vormt van een werkelijk duurzaam verblijf op die plaats. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat Iraakse documenten op grote schaal verhandeld worden via illegitieme kanalen, en zowel binnen als buiten het land vlot verkrijgbaar zijn. Gezien corruptie en documentenfraude schering en inslag is, hebben zelfs authentieke identiteitsdocumenten louter een ondersteunende bewijskracht doch zijn niet bij machte zijn om uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen. In de marge hiervan kan nog worden opgemerkt dat de identiteitskaarten van uw gezin reeds allen van 2009 dateren, waardoor deze documenten jullie beweerdde recente herkomst uit Basra geenszins kunnen staven. Hoewel jullie nationaliteitsbewijzen recenter zouden zijn uitgereikt, valt op dat op het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote de noodzakelijke stempel niet doorloopt op de pasfoto, zoals bij de andere exemplaren wel het geval is. Dergelijke anomalie kan wijzen op vervalsing. Dient nog benadrukt dat jullie geen originele rantsoenkaart weten voor te leggen, en voor het ontbreken van dit origineel allerminst een sluitende verklaring weten bieden. Zo stelde uw vrouw aanvankelijk dat jullie haastig vertrokken waren uit Irak en bijgevolg niet alle documenten konden meenemen, om naderhand aan te geven dat ze niet wist waar de originele rantsoenkaart is, dat deze mogelijk kwijt is, doch de omstandigheden van het verlies van dit belangrijke document kan ze zich niet voor de geest halen (CG 1 vrouw p.7-8). U stelde dan weer dat u het origineel tijdens jullie reis weliswaar bijhad, maar dat toevallig net jullie rantsoenkaart tijdens de overtocht op zee achterbleef in een lekgestoken bootje (CG 1 p.9), een verklaring die niet kan overtuigen aangezien u wél alle andere identiteitsdocumenten weet voor te leggen. Ook jullie reispassen, nochtans uw meest recent uitgereikte identiteitsdocument, leggen jullie niet voor. Uw kieskaart bevat een plaats van afgifte, doch geen datum. Uw beroepskaarten, waarop enkel het beroep leraar vermeld staat, bevatten weliswaar data, doch geen plaats van afgifte. De foto's van u en uw gezin bevatten geen objectieve elementen met betrekking tot uw profiel. Bijgevolg ontbreekt het ook deze documenten aan bewijskracht om uw recente verblijf in Basra aan te tonen. De door u voorgelegde documenten bevatten geen enkele indicaties van uw beweerdde soennisme. De Griekse registratiedocumenten ondersteunen uw verklaringen met betrekking tot uw deels illegale reisweg en de datum van uw doortocht in Griekenland, gegevens die in het kader van onderhavige beslissing niet betwist worden.."* De motieven betreffende de door verzoekers tijdens hun asielprocedure neergelegde documenten worden door verzoekers niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd.

Bij de aanvullende nota worden documenten gevoegd met betrekking tot de zelfmoordpoging van het echtpaar en hun psychologische toestand. Deze stukken worden voorgelegd om de psychologische situatie van het echtpaar te staven. In zoverre deze stukken aldus worden aangevoerd om te wijzen op een problematische gezondheidstoestand van verzoekster tijdens de gehoren, wordt verwezen naar wat hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.11.3. In zoverre verzoekers deze stukken, alsook de medische stukken en het vonnis van de vrederechter gevoegd bij het verzoekschrift bijbrengen om aan te tonen dat een gesprek met hun advocaat teneinde een exhaustief verzoekschrift in te dienen niet mogelijk was voor het indienen van het verzoekschrift, zodat bij aanvullende nota nog enkele opmerkingen dienden te worden gemaakt na gesprek met het echtpaar, wijst de Raad er op dat de aanvullende opmerkingen van verzoeker vermeld in punt III van de aanvullende nota - in zoverre ze een toelichting/kritiek betreffen op de door de Raad weerhouden motieven om te besluiten tot de

ongeloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas en hun profiel van gemengd soennitisch-sjiitisch gezin recent afkomstig uit Basra -, besproken werden in onderhavig arrest.

Voorts worden bij de aanvullende nota van 7 september 2016 documenten gevoegd waaruit zou moeten blijken dat verzoeker recent in Basra heeft verbleven en de functie van schooldirecteur heeft uitgeoefend. Ter terechtzitting worden vertalingen voorgelegd van enkele van de stukken alsook wordt het origineel van de bankcheque getoond. Betreffende de brief opgesteld door mevrouw M.A.H. 'Head of Audit Department' of 'Education Directorate of Basra Province', waaruit zou dienen te blijken dat verzoeker als leraar en schooldirecteur heeft gewerkt in Basra, dat hij stopte met werken op 9 augustus 2015 en dat verzoeker lastiggevallen werd en dat zijn zoon ontvoerd werd door de gewapende militie, stelt de Raad vooreerst vast dat het een kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarnaast heeft een dergelijke brief een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd enkel opgesteld op vraag van verzoekers. Documenten beschikken bovendien slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet voorhanden zijn. De kopie van de identiteitskaart van mevrouw M.A.H. doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Evenmin kan het bijgevoegde document waarin vermeld staat dat verzoeker in maart 2013 als leerkracht gedetacheerd werd om als schooldirecteur te werken, de geloofwaardigheid van verzoekers herstellen. Het bij de aanvullende nota van 7 september 2016 betreft een kopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan het document het profiel van verzoekers als gemengd soennitisch-sjiitische gezin met recent verblijf in Basra niet staven, daar deze documenten geen indicatie bevatten over verzoekers beweerd soennisme en dit document wijst op een detachering in maart 2013. Ook de door verzoekers voorgelegde bankcheque van 29 april 2015 op naam van verzoeker, directeur van de Alfatulmobien school, kan hun profiel als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin niet staven. Bovendien blijkt uit informatie gevoegd aan het administratief dossier dat Iraakse documenten op grote schaal verhandeld worden via illegitieme kanalen. Gezien corruptie en documentenfraude schering en inslag zijn, heeft de voorgelegde bankcheque louter een ondersteunende bewijskracht, doch is deze niet bij machte om verzoekers ongelooftwaardige verklaringen met betrekking tot hun profiel van gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met een recent verblijf in Basra, te herstellen. De voorgelegde foto's van de school waar verzoeker als schooldirecteur werkte, vermogen geenszins aan te tonen dat verzoeker recent in Basra verbleef als soenniet en er schooldirecteur was. Uit de onduidelijke kopieën van foto's kan enkel opgemaakt worden dat een gebouw werd gefotografeerd. Uit de foto's blijkt geenszins dat het gebouw een schoolgebouw betreft, noch dat het gebouw gelegen is in Basra, noch dat verzoeker schooldirecteur was in het gefotografeerde gebouw, noch dat verzoeker omwille van zijn functie als schooldirecteur als soenniet problemen heeft gekend. De foto's vormen geen bewijs van verzoekers' asielrelaas, noch van hun beweerd profiel als gemengd soennitisch-sjiitische gezin dat recent verbleven heeft in Basra. Evenmin vermag de getuigenis van een familielid van het echtpaar over hun situatie in Basra en het feit dat hun oudste zoon ontvoerd werd, de geloofwaardigheid van verzoekers herstellen, daar een dergelijke brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft.

2.14. Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers, noch aan hun profiel van gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met recent verblijf in Basra.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers hebben asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aan te tonen dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit bestreden beslissingen blijken duidelijk de redenen waarom de verwerende partij meent dat verzoekers hun profiel als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met een recent verblijf in Basra niet aannemelijk hebben gemaakt, doch niet waarom zij van mening is dat verzoekers niet hebben aangetoond waar zij in het land van herkomst voor hun aankomst in België leefden. Verzoekers verklaren immers tot hun vertrek uit Irak in Basra te hebben verbleven. Hoewel geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoekers als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met een recent verblijf in Basra - daar verzoeker noch verzoekster een accuratere weergave kunnen geven van de woelige veiligheidscontext in de stad waar zij steeds gewoond en gewerkt hebben, te meer gelet op hun kwetsbaarheid als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met schoolgaande kinderen, zodat geconcludeerd wordt dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt een gemengd soennitisch-sjiitisch gezin uit Basra te zijn -, gaat de commissaris-generaal niet uitgebreid in op de geloofwaardigheid van hun herkomst en recent verblijf in Basra op zich, los van hun voorgehouden profiel als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin. Ook uit de gehoorverslagen blijkt dat door de protection officer vooral gepeild werd naar kennis over de leefwereld van de soennitische minderheid in de stad Basra in de laatste jaren, doch niet naar de algemene leefwereld van personen afkomstig uit Basra.

Na lezing van het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van verzoeker en verzoekster van 16 februari 2016 en 23 maart 2016, is de Raad van oordeel dat de afkomst van verzoekers onvoldoende werd onderzocht. Immers werd hun afkomst enkel onderzocht in het licht van het door hen opgegeven profiel, doch werd, bij het ongeloofwaardig bevinden van hun profiel als gemengd soennitisch-sjiitisch gezin met recent verblijf in Basra, hun afkomst uit Basra op zich onvoldoende onderzocht.

De Raad stelt vast dat wel gepeild werd naar de ruimere evolutie van de veiligheidssituatie in Basra na de val van het regime van Saddam Hoessein en de commissaris-generaal hieromtrent motiveerde: *“Ook met betrekking tot de ruimere evolutie van de veiligheidssituatie in Basra na de val van het regime van Saddam Hoessein blijven jullie beiden erg op de vlakte en blijken jullie bijzonder slecht op de hoogte te zijn. Zo slaagt geen van jullie beiden erin om op coherente manier te schetsen hoe de situatie voor de soennitische gemeenschap evolueerde sinds het vertrek van de Britse strijdkrachten uit Basra. Zo stelde u dat de Britten vertrokken in 2012-2013, maar dat ze nog aanwezig bleven in de luchthaven (CG 2 p.9-10). Nochtans is algemeen bekend dat het Britse leger zich reeds in 2007-2008 volledig terugplooidde op de luchthaven van Basra. Verder stelde u dat na het vertrek van de Britten het Mehdi-leger de macht overnam, tot op de dag van vandaag (CG 2 p.10). Gevraagd of op deze machtspositie van het Mehdi-leger ooit reactie kwam van de Iraakse autoriteiten, stelde u slechts dat de overheid bestaat uit verschillende partijen, waaronder het Mehdi-leger. Ook wanneer u vervolgens expliciet gevraagd werd of er ooit gevochten werd in Basra, kon u aanvankelijk geen spontaan antwoord geven. Pas na aandringen kon u zich plots herinneren dat er een militaire operatie gekend als Saulat al Forsan plaatsvond van het Iraakse leger tegen de Mehdi-militie (CG 2 p.11). Dergelijke weinig spontane, incorrecte verklaringen geven geen blijk van uw daadwerkelijke aanwezigheid in Basra in deze woelige periode. Van iemand die deze feiten van nabij zou hebben beleefd mogen doortastender verklaringen verwacht worden, te meer gezien het belang ervan voor u als lid van de soennitische minderheid in de stad.*

Ook uw vrouw legde opmerkelijk vage verklaringen af met betrekking tot de situatie in Basra sinds het vertrek van de Britse troepen. Zo werd haar gevraagd of er in Basra ooit gevochten werd, waarna ze spontaan weinig verder kwam dan te stellen dat er ongeveer tussen de 4 en 7 jaar geleden gevechten startten, hetgeen naast erg vaag overigens niet geheel correct is (zie info). Wanneer haar gevraagd werd wie er precies vocht, kwam ze niet verder dan het nietszeggende: “je weet niet wie dat die problemen maakt, partijen, milities, organisaties, politie, leger, je kent die mensen niet. Ze komen van alle kanten.” (CG 2 vrouw p.3). Ook gevraagd naar de duur van het bewuste conflict moest uw echtgenote een correct antwoord schuldig blijven en stelde ze louter dat het conflict nog steeds bezig is (ibid.).” De Raad stelt vast dat ook uit voorgaande motieven blijkt dat gepeild werd naar hun kennis van de situatie zoals die voor de soennitische gemeenschap evolueerde sinds het vertrek van de Britse strijdkrachten uit Basra. Bovendien blijkt dat verzoeker met betrekking tot de datum van het vertrek van de Britten verschillende antwoorden gaf. Zo verklaarde hij inderdaad eerst dat de Britten in 2012-2013

zich enkel nog op de luchthavens bevonden en nergens anders meer in Basra, doch op de vraag wanneer de laatste Britse militairen vertrokken zijn, antwoordt verzoeker dat ze al lang weg zijn, dat ze naar de luchthaven gegaan zijn, vier of vijf jaar geleden dat ze geen Britten meer gezien hebben. Wanneer verzoeker nogmaals wordt gevraagd wanneer hij de laatste keer Britten zag, antwoordt hij 6 of 7 jaar. Wanneer verzoeker geduid wordt op de verschillende antwoorden, stelt hij dat wanneer hij het over 4 of 5 jaar heeft dat hij doelt op de burgers, geen militairen en wanneer hem dan nog eens gevraagd wordt wanneer de laatste Britse militair uit Basra vertrokken is, antwoordt verzoeker 'weet niet' (gehoorverslag CGVS verzoeker 23 maart 2016, p. 10). Met het enkel in rekening nemen, in de bestreden beslissingen, dat verzoeker verklaarde dat de Britten vertrokken in 2012-2013, maar dat ze nog aanwezig bleven in de luchthaven, en het niet in rekening nemen van de andere antwoorden waarbij hij het de laatste keer zien in Basra van Britten of Britse militairen vroeger situeert, gaat de verwerende partij onzorgvuldig te werk.

Verzoekers leggen, zo wordt gesteld in de bestreden beslissingen, geen documenten voor die hun recent verblijf in Basra aantonen, doch het ontbreken van bewijsstukken van de plaats waar zij in hun land van herkomst verbleven voor hun aankomst in België, volstaat niet om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van hun recente verblijf in Basra.

Uit het gehoorverslag van verzoeker van 23 maart 2016 blijkt dat, betreffende de herkomstcheck ten aanzien van Basra, los van het door verzoekers opgegeven profiel van gemengd soennitisch-sjiitisch gezin, enkel gevraagd werd naar rivieren in Basra, waarop verzoeker een antwoord formuleerde, doch bij gebrek aan informatie in het administratief dossier kan dit antwoord niet geverifieerd worden. Aan verzoekster werden geen specifieke vragen gesteld die kunnen leiden tot het verifiëren van haar afkomst uit Basra, los van het opgegeven profiel van sjiitische moeder uit een gemengd soennitisch-sjiitisch gezin.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers dermate summier werden bevraagd over hun beweerde regio van herkomst, los van hun voorgehouden profiel van een aldaar verblijvend gemengd soennitisch-sjiitisch gezin, dat op basis hiervan geen uitspraak kan worden gedaan omtrent de geloofwaardigheid van hun voorgehouden afkomst uit Basra.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen, voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2016 worden vernietigd voor zover zij de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toekennen.

Artikel 4

De zaken worden voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER